

25.

ALMANACH

ZÁKLADNÍ ŠKOLA
JUNGMANNOVA 660
ROUDNICE NAD LABEM

2024

OBSAH:

1. PERLIČKY

2. HRÍČKY S ČEŠTINOU

3. DOPISY

4. BAJKY

5. POPISY

a/ POPIS PŘEDMĚTU

b/ POPIS OBRÁZKU

6. CHARAKTERISTIKY

a/ NOMEN OMEN

b/ CHARAKTERISTIKY LITERÁRNÍCH / FILMOVÝCH POSTAV

7. LÍČENÍ

8. VĚCI POVÍDAJÍ O SOBĚ

9. VYPRAVOVÁNÍ

10. SOUTĚŽNÍ PRÁCE

– V KOHO NEBO V CO BYSTE SE CHTĚLI PROMĚNIT

11. OLYMPIÁDA Z ČESKÉHO JAZYKA – SOUTĚŽNÍ PRÁCE

12. ROZHOVORY S VYUČUJÍCÍMI

Úvod

Toto je již **dvacáté páté** vydání Almanachu žákovských prací Základní školy Jungmannova 660 v Roudnici nad Labem.

Letošní soubor jsme sestavili ze slohových prací žáků 1. i 2. stupně. Ve všech textech najdeme sílu individuálního sdělení, krásu mateřského jazyka a zároveň i kouzlo přítomného okamžiku, který je neopakovatelný.

Pravidelné publikování literárních prací našich studentů se stalo tradicí, která je svým způsobem ojedinělá počtem nadaných přispěvatelů, ochotných jít s kůží na trh a odhalit často své nejnítěrnější pocity. Je zajímavé každým rokem sledovat vývoj a vyzrání mladých autorů a objevovat nové talenty.

Výtvarná složka obsahuje výtvary žáků z různých tříd 2. stupně. I v letošním vydání jsou zařazeny práce, které vznikly v hodinách informatiky.

Přáli bychom si, aby se Vám i tento výtisk líbil a abyste se při čtení jednotlivých příspěvků dobře pobavili.

Autoři

1. PERLIČKY

Čj – literatura

- Pranostika – **Anna zralá brzo z rána** (má být – Svatá Anna, chladna zrána)
- Ot. Co je verš?
Odp. **Řádek ve sloupci** (rozuměj řádek v básni)
- Ot. Jaké jsou druhy dramatu?
Odp. **Romantika a tragiromance** (má být komedie, tragedie a tragikomedie)
- Ot. Co je to epitaf?
Odp. Nápis na **hrobním** kamenu
Náhrobní kámen – napsal si ho sám
(J. Wolker si napsal sám, co má být vyryto na jeho náhrobním kamenu)
- Ot. Jmenuj některá díla Karla Čapka?
Odp. Drama – **Život brouka** (správně – Ze života hmyzu)
Román – **Válka s vlky** (má být Válka s mloky)
Povídky z **levé a pravé kapsy** (rozuměj – Povídky z jedné a druhé kapsy)
- Ot. Čím se vyznačuje Haškovo dílo?
Odp. Byl **startik - statik** (v jeho díle je řada satirických prvků)
- Ot. Jak se jmenuje nejznámější dílo Jaroslava Haška?
Odp. Osudy dobrého vojáka **Švejda**
Ostudy dobrého vojáka Švejka
Příběhy dobrého vojáka Švejka
Příhody dobrého vojáka Švejka
Osudy dobrého vojáka Švejka **mezi válkami**
Osudy **proslulého** vojáka Švejka
(správně je – Osudy dobrého vojáka Švejka za světové války)

Ostatní předměty

- Omluva žáka – Ot. Proč jsi nebyl v pátek ve škole?
Odp. Já jsem byl **napůl nemocnej**.
- Ot. Které tři plodiny se pěstují na vysočině?
Odp. **Kaktusy, mandarinky** a jablka.
- Naše nejvyšší pohoří se nazývá **Kokořín** (má být Krkonoše).
- Povodí je území, odkud odtéká voda **do nebe** (má být – do moře)
- Ot. Co zaručuje demokracie?
Odp. Demokracie zaručuje všem lidem rovnost před **zlem - zamrznutím**.

- Lidé mohou v demokratickém státu svobodně vyjadřovat své **výdaje - náklady** (má být – názory)
- Ot. Co je úkolem ozbrojených sil ČR?
Odp. **Pistole a pouta** (má být – ochrana obyvatelstva)
- V ČR je základním územním společenstvím občanů **orloj** (rozuměj – obec)
- Mezi kulturní instituce patří například **masová** (má být třeba škola)
- Lidové písně jsou písně, **které ztratily autora** (rozuměj – neznáme jejich autora)
- Bedřich Smetana přišel o **hluch** (myšleno – sluch), **poklekl** (rozuměj – poklepal) na základní kámen Národního divadla
- Asertivita je **mluvčí** schopnost (rozuměj – komunikační dovednost)
- Ot. Jmenuj nějakou dětskou nemoc.
Odp. Třeba **psí ušnice** (rozuměj – příušnice)
- Ot. Co je to potrat?
Odp. Umělé **zastavení narození dítěte** (má být – umělé přerušení těhotenství)
- Miniinterrupce se provádí do **8. měsíce** (rozuměj – týdne) těhotenství.

Kristýna Dudková, 7. B

2. HRÍČKY S ČEŠTINOU

Básně inspirované Abecedou Vítězslava Nezvala

D

D je cesta, která nikde nekončí,
hlavu deštníku mně připomíná,
jde vpřed a poté hned zatáčí
a plno lidí jí využívá.

T

T, které trám připomíná,
křižovatka, která se kříží.
Když se na něj vynadívám,
tajuplnost se jím blíží.

H

Dvě tratě, které se nikdy neprolnou,
však cestu k sobě našly.
Našly spojnici nezlomnou,
která je propojí už navždy.

O

O – kolo připomínající,
zakončená kružnice,
konce cesty nenachází,
nekonečno jedině.

Maia Hrabánková, 9. B

B

Malé obloučky
jak blízké mráčky,
spojuje vás přímka malá
jako čárka do neznáma.

E

Ze čtyř linek skládáš se
ovšem tři jsou trochu krátké,
jedna vede podél všech,
spojuje je v krásné Ě.

Dana Popelková, 9. C

Reklama

Čípsíky Mňam

Čípsíky Mňam jsou nej, tak si je hned dej.
Každý si najde svou příchuť: meloun, avokádo, mango, pizza atd.
Čípsíky Mňam obsahují 750 g (balení).
Čípsíky Mňam najdete ve všech obchodech za nejlepší cenu **5 Kč**.
Výrobce: Mňam s.r.o.

Matyáš Zahálka, 5. C

Bělínka

Za 2 dny budou vaše zuby bělejší než sníh.
Můžete sehnat více příchutí – například jahoda, borůvka, žvýkačka.
Je vhodná pro děti.
Když se s pastou budete čistit důkladně, výsledky budou viditelné do 2 dnů.
Zdarma. 1 + 1

Karolína Zitová, 5. C

Vyjmenovaná slova

Píchá mě u srdce jeho **pýcha**.
Maminka spíchla špendlíky košili, a proto **zpsychla**.
Na písku je kůň, kterému na **pysku** přistála moucha.
Slepíš papírového **slepýše**?

Lucie Doležalová, 6. A

Příběh

O prázdninách jsem byl u babičky. Šli jsme na **výlet** na **Lysou** horu. Po cestě v autě něco **syčelo**, byl to **slepýš** na střeše auta. Nakonec odlétl do **výběhu** pro **kobyly**. Na místě jsme **brzy** **vyšli**. Na **Lysé** hoře jsme se šli podívat do ZOO, byli tam **sýčci**, **sýkory**, **hlemýždi**, **kobyly**, **býci**, **vydry**, **myši**, **netopýři**, **slepýši**, **výři**, **syslové**, ale bohužel zrovna **zamykali**.

Antonín Maneth, 6. A

V létě jsem byl na dovolené v **Litomyšli**. **Bydleli** jsme ve starém **mlýně**, který **byl** zařízen **obyčejným nábytkem**. Byl to skromný **příbytek**. Léčily k nám **sýkory**, kterým jsme **sypali** zrní. To ale přilákalo i **myši** a plno dotěrného **hmyzu**. Nedaleko byla i **mýtina**, kde se pásli krávy a **býci**. V ohradě byla i stará **kobyla**, která **klopýtla** a měla poraněné **kopyto**. Večer tu létali **netopýři** a občas bylo **slyšet výra** a **sýčka**. **Syn** majitele byl **myslivec**, byl to **vysoký** chlapík, ale byl hubený jak **vyžle**. Vařil báječný čaj z **bylin**. Jednoho **sychravého** dne nám s **pýchou** **vypravoval**, jak **brzy** ráno chytil **pytláka** s **pytlem** plným **syrového** masa. Doufám, že **pytlák** bude za svůj čin **pykat** a **zpytovat** svědomí.

Lukáš Dvořák, 6. A

Všude samá zájmena

Jaký náš míč tam on překopl? Takový míč nikdo nezná. Někdo ale zná člověka, který by to věděl. A kdo to je? Je to Hnidoslav I.

David Arazim, 6. A

Já, náš pes a už nikdo. Tenhle pes ale není normální, protože to zvíře neumí poslouchat. Byli jsme kdekoli se nám zachtělo. Došli jsme na něčí zahradu. Tam jsem začala přemýšlet, či asi bude. A najednou jsem uslyšela, jak někdo volá: „Kdo to tu slídí?“ Začala jsem běžet jako nikdy, ale on tam zůstal stát. Rozběhla jsem se pro něj a znovu jsem uslyšela: „Kdo to tu slídí?“ Zničehonic ze mě vypadlo: „Nikdo.“ Zdálo se, že mě osoba uslyšela. Naštěstí jsem pro toho psa doběhla a stihla i utéct. Od té doby s ním na procházky nechodím.

Sofie Janů, 6. A

Byla jednou jedna víla Alžbětka a ta víla bydlela v lese. Jednoho dne se vydala do blízkého vílího městečka, protože si potřebovala koupit nové šaty na ples, který se koná další týden. Zaletěla do města a před sebou viděla hned tři obchůdky s oblečením. „Hm, tak třeba tenhle obchod,“ řekla si, vlezla do obchodu a začala si vybírat. „Tak které si mám vybrat?“ Zkusila tedy ty první, byly moc malé. Zkoušela i druhé, ty zas neměly hezký vzor. „Hm, tak tady jsem žádné hezké šaty nenašla.“ A tak šla do druhého obchodu. Zase nic vhodného nevybrala. Ale ve třetím už něco bylo. Našla takové moc hezké, fialové s bílými puntíky. Když nastal den plesu, oblékla si své nové šaty. Všichni jí je záviděli, jedna víla dokonce vykřikla: „Ty její šaty jsou tak krásné.“

Berta Čáková, 6. A

3. DOPISY

V Roudnici n. L. 1. 11. 2023

Pro Filipa

Ahoj,
chtěl bych Ti napsat, co jsem dělal o prázdninách.

Byl jsem v Tunisku. Moc se mi tam líbilo. Svítlo sluníčko a bylo teplo. Ale poslední den, kdy jsme měli letět zpět do Česka, tak byla bouřka a báli jsme se. Nakonec jsme však dobře doletěli.

V polovině prázdnin jsme byli na Šumavě. Tam však skoro každý den pršelo, ale my jsme měli s sebou gumáky. Chodili jsme na houby a i na výlety.

Občas jsme také byli na fotbalovém hřišti a kopali jsme si. Chodili jsme i na procházky a byli jsme i na pouti.

Celé prázdniny jsem si moc užil a už se těším na ty další.

S pozdravem Dominik

Dominik Svoboda, 6. B

Dopis Markovi

V Itálii, červenec 2023

Ahoj Marko,

Píši Ti, protože Ti chci sdělit, jaké je to tu na naší dovolené v Itálii.

Jsme tu na týden s bratrem Jakubem a mojí mámou. Ubytování jsme v hotelu v oblasti San Benedetto del Tronto. Náš hotel má při vstupu recepci, za ní se nacházejí dva bazény. Jeden je určen pro malé děti a druhý je pro dospělé. Bydlíme v pátém patře. Máme dvě místnosti s balkónem, ze kterého je pěkný výhled na moře a vzdálené okolí. Každý den snídáme na balkóně nebo na pláži v kavárně. Po snídani si užíváme moře. Plaveme, potápíme se a chytáme do sítky malé rybičky. Je to skvělá zábava, hodně se mi to tady líbí.

Doufám, že příští rok pojeděš s námi, abys viděl, jak tu je pěkné moře.

Těším se na Tebe
Lukáš

Lukáš Noga, 6. B

4. BAJKY

Lenochod František

Byl jednou jeden lenochod František. Měl spousty kamarádů. Ti stále vymýšleli různé nevšední, ale nudné hry. Jednoho dne se rozhodli, že udělají zábavné představení.

Lenochod František jim se vším radil, co a jak mají udělat. Pejsek Rex vyrobil kulisy z kartonu. Kocour Bertík udělal květinovou výzdobu. Kočička Micka ušila kostýmy. Želva Ema vymyslela celý scénář.

Pro všechny to bylo velmi náročné až na lenochoda Františka. Ten se bál práce, raději přihlížel a radil.

Představení bylo v plném proudu a všem se moc líbilo. Po všech těchto přípravách byli všichni unavení až na lenochoda Františka. Lehli si do svých pelíšků a sladce usnuli.

A z toho plyne:

Tomu, kdo se dívá, není žádná práce zatěžko.

Marek Loupal, 6. A

Hloupost a pýcha na jednom dřevě rostou

Byl jednou jeden páv a ten byl velice pyšný. Každé ráno si česal peří a dával si na něj pozor, aby si je nepomuchlal. Ale jednoho dne přišla bouřka, a on to nevěděl. Všichni pávové se schovali do domečku ke svým pávicím a dětem, jen ten náš páv nešel domů. Chtěl se předvádět, jak je hezký a doplatil na to. Jak začalo pršet, všiml si, že z nebe padá voda. Řekl si: „To je jenom voda, nic se mi nestane.“ A jak chodil kolem domečku, tak uklouzl na blátě. Všechno peří měl špinavé a ještě se mu všichni ostatní vysmáli.

Petr Pauza, 6. A

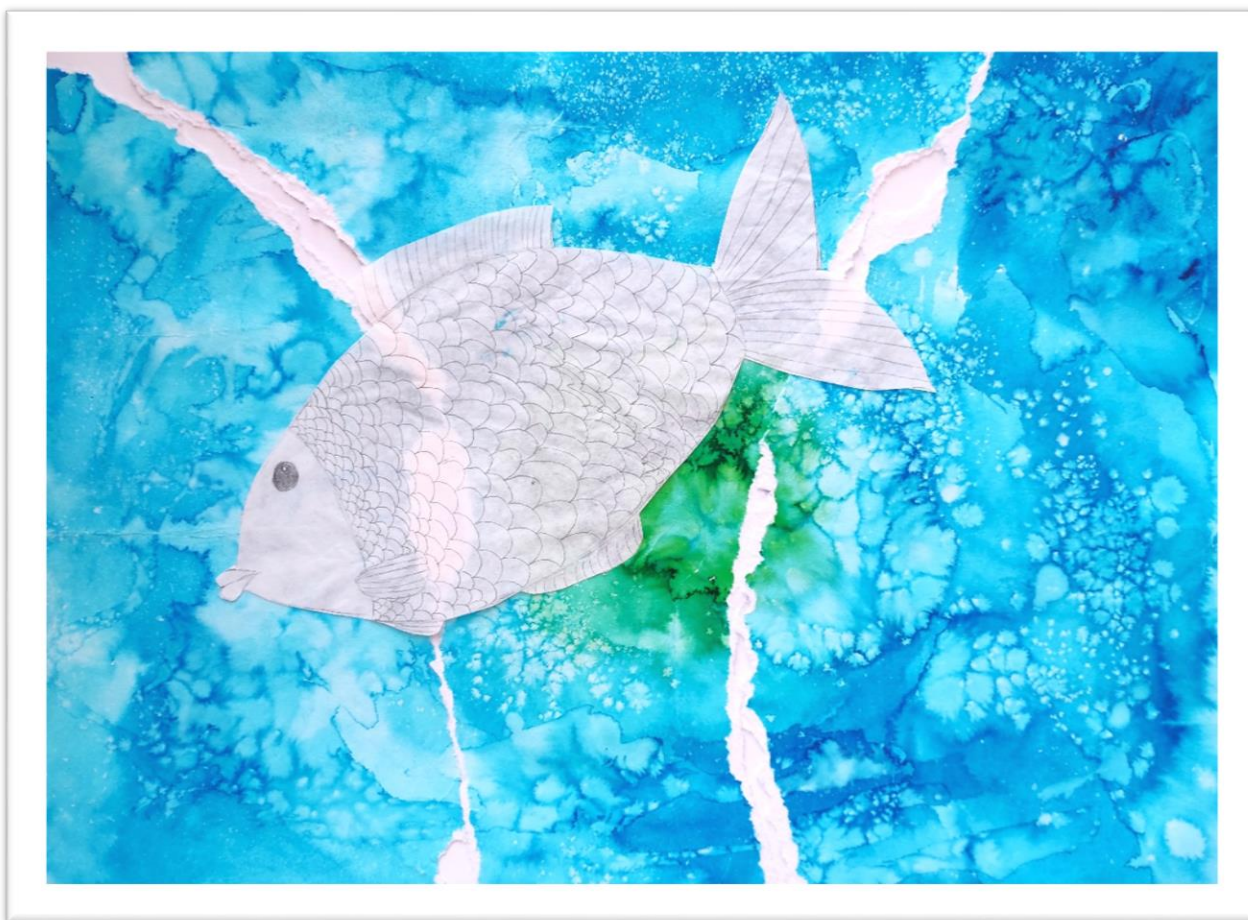
Malé ryby – taky ryby

Byly dvě sestry vydry. Jmenovaly se Míša a Marie. Jednoho dne Míša řekla: „Maruško, běž k vodě a chyt' nám ryby.“ A tak Marie šla na lov. Po chvíli se vrátila se dvěma rybami a jednu dala Míše. „Hm, ta se mi nelíbí, je moc malá. Chyt' mi jinou!“ řekla Míša. „Dobře. Tak já to zkusím,“ odpověděla sklesle Marie.

Cestou k vodě potkala medvěda. „Ahoj Méd'ó, nechceš rybu?“ zeptala se. „Ahoj Maru, rybičku bych si dal. Mňam, ta je výborná,“ řekl Méd'a. Potom poděkoval, rozloučil se a odešel.

Maruška se také rozloučila a pokračovala cestou k vodě. Když tam dorazila, začala lovit. Lovila, lovila ... a nic. „Už je dost pozdě,“ řekla si, když se setmělo. Došlo domů, Míša se na ni koukla a řekla: „Kde máš tu rybu?“ „Lovila jsem, ale nic jsem nechytila,“ bránila se Maruška. „Tak já si dám alespoň tu první,“ zkusila to Míša. „Tu jsem dala Méd'ovi, když jsi ji nechtěla. Mohla jsi mít malou rybku, ale teď nemáš žádnou.“

Jolana Hrbáčová, 6. A

Denisa Štásková, 7. A

O Gapovi

V lese žilo několik zvířecích rodin. Zvířátka spolu dobře vycházela a byla spokojená. To ale trvalo jen do doby, než zemřel starý lev. Jeho syn Gapa si usmyslel, že se stane králem lesa, všichni ho budou poslouchat a všechno v lese bude patřit jen jemu.

Viděl, jak si poštolky staví hnízdo ve větvích stromů. Záviděl jim jejich štěstí, vyskočil do větví a hnízdo jim shodil. Liška Ája, se kterou se jako malý kamarádil, ho viděla a ptala se ho: „Proč jsi to udělal, Gapa?“ A on odpověděl: „Nikdo nemá právo si stavět hnízdo v mém lese.“ Poštolky byly nešťastné, ale zanedlouho si postavily nové hnízdo ve skalách, kam Gapa nemohl.

O pár dnů později viděl, jak zajíci na kraji lesa chystají hnízdo z chlupů. Gapa přišel, hnízdo rozdupal a rozfoukal. Liška mu opět povídá: „Gapo, proč jsi tak krutý? Zaječice má zanedlouho porodit malé zajíčky a nemá pro ně hnízdo. Je zima, takhle ji zmrznou!“ Gapa opět odpověděl: „To je můj les a nikdo nemá právo si stavět hnízdo v mém lese.“

Postupně Gapa vypudil všechna zvířata. V lese zůstala už jen Ája. I ji ale Gapa vyhnal s tím, že dub patří jemu a on tam bude spát. A tak i liška odešla a hledala si nové doupě.

Gapa zůstal sám. Jednoho dne se strhla velká bouře a blesk uhořel právě do stromu, ve kterém dříve bydlela liška a ve kterém teď spal Gapa. Zvířata viděla oheň a spěchala ke starému stromu. Tam našla mrtvého Gapa.

Ne nadarmo se říká, že boží mlýny melou pomalu, ale jistě, pomyslela si Ája. Po Gapově smrti se zvířata vrátila do svých domovů. Všichni si pomáhali a byli šťastní.

Lukáš Dvořák, 6. A

5. POPISY

a/ POPIS PŘEDMĚTU

Kdo jsem?

Jsem kamarád pro všechny, kteří mají rádi dobrodružství a hledají jiný a zábavný způsob přepravy.

Dělníci mě vyrobili z plastu a kovu. Můj tvar připomíná desku. Na obou kratších stranách mám připevněna gumová kola. Zdobí mě černé a červené vzorce.

Měřím 65 cm do šířky a 28 cm do výšky. Když se zapnu tlačítkem, které je umístěno vespod desky, rozsvítí se v zadní i přední části světlo. Uvnitř mé konstrukce se nachází elektromotor. Lidé mě používají k ježdění po silnici, cestě nebo jen tak pro zábavu. Člověk si na mě stoupne, a když se nahne trochu dopředu, jedu dopředu. Když se nahne dozadu, tak couvám.

Chcete poslouchat při jízdě písničky? Není problém! Připojte mě přes telefon k bluetooth a začnou hrát vaše oblíbené skladby. Jsem totiž vybaven i reproduktorem.

Uhádněte, kdo jsem?

Johana Kratochvilová, 6. C

Mobilní telefon

Tohoto skvělého pomocníka jsem si pořídila přes internet. Může vám pomoci například v kuchyni. Připojíte ho třeba k troubě, a když zmáčknete tlačítko, tak vám ji otevře. Já jsem si pomocníka nepořídila do kuchyně, ale abych mohla zavolat mamce nebo potřebovala vyzvednout ze školy, kroužku.

Je opravdu užitečný a chytrý. Když ho otočíte, uvidíte bílou barvu se stříbrným jablkem uprostřed. Také postřehnete dvě malé černé kamerky. Celá záda mu zdobí krásný průhledný kryt se sedmikráskami. Z boku má také pár tlačítek. Na levé straně se nachází dvě menší tlačítka na zvýšení i snížení hlasitosti a na pravé straně je jedno velké na vypínání a zapínání. Celkově připomíná kvádr tenký asi jako sešit. Když jej zapnete, vyskočí na vás digitální čas a faset, jakou budete chtít. Já tam mám malé bílé kvítky v bílé váze. Můžete tu mít nastavený kód k otevření zařízení. Vždy když zadáte kód, čekají na vás různé aplikace. Mohou tu být sociální sítě nebo nějaké hry. Vše, co budete chtít, si tam můžete nainstalovat.

Nesmíme být na zařízení moc dlouho, jinak bychom byli závislí. Mám ho moc ráda. Určitě bych ho všem doporučila.

Simona Kabátová, 6. C

Můj školní penál

Věc, kterou chci dnes popisovat, je můj penál. Mám ho od té doby, co jsem začal chodit do první třídy.

Vyrobila ho firma Belmil. Je velmi hezký a prostorný. Byl ušitý z látky. Zvenku má modrobílou barvu a černé lemování. Kolem něj je šedý kovový zip. Na přední straně se nalézá gumová formula. Když ho otevřu, vidím nejprve dvě přihrádky s průhlednou fólií. V jedné z nich nosím rozvrh hodin a ve druhé hadřík na smazání tabulky. Po jejich otočení se mi nabídne vnitřek penálu. Je tam celkem třicet gumových poutek na psací potřeby. Vlevo mám obyčejné tužky a fixy na stírací tabulku. V prostřední části nosím dvanáct širších pastelky od firmy Stabilo, které se mi dobře drží a moc se nelámou. Je tu i několik širších úchytů, kam si dávám kružítka, nůžky, pravítko a gumu. V pravé části jsou umístěna pera a propisky.

To, že mi vydržel tak dlouho, svědčí o jeho dobré kvalitě. Zažil toho se mnou už hodně, a dokud se nerozpadne, určitě ho nevyměním. Mám ho rád.

Lukáš Dvořák, 6. A

Plyšová korela

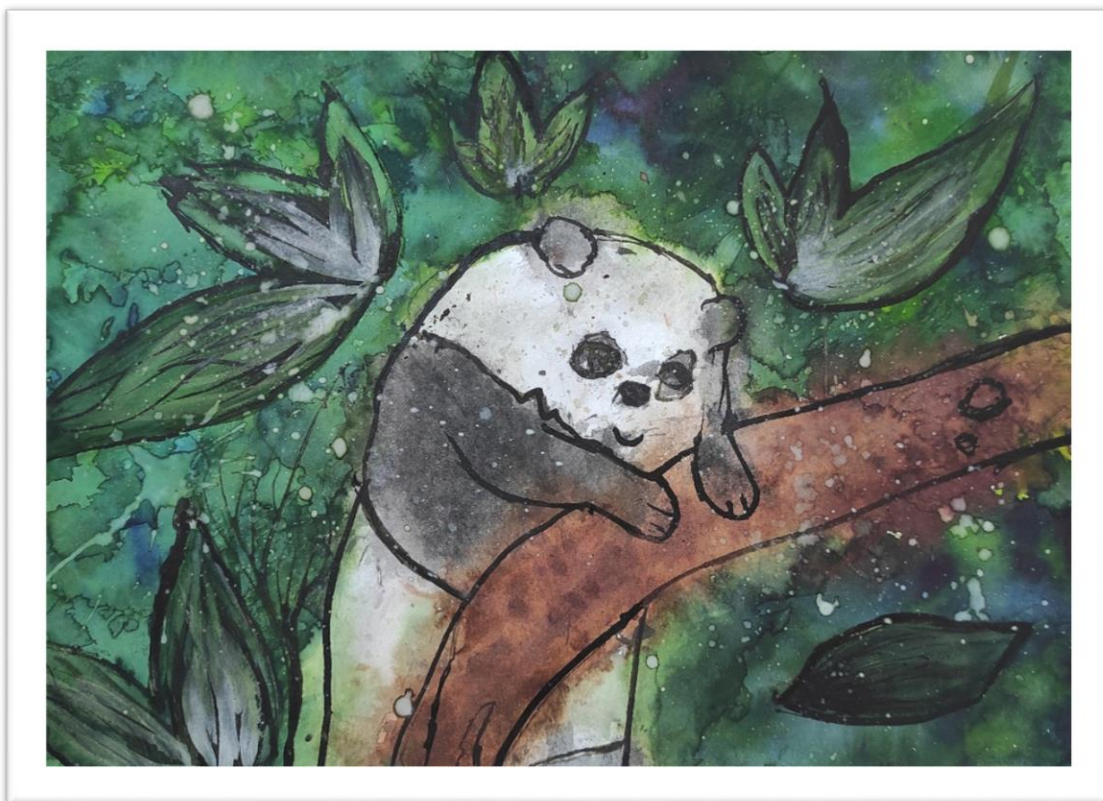
Chtěla bych vám představit svého plyšáka.

Je to papoušek druhu korela. Má šedé tělo s ocasem, křídly a malýma nožičkami. Líbí se mi jeho žlutá hlavička s šedými místy kolem očí a oranžovými tvářičkami. Peříčka na hlavě mu tvoří chocholku.

Celkově je veliký asi jako penál. Moc se mi líbí, protože mám ráda papoušky, a tento plyšák vypadá jako živý až na to, že ho vyrobili většího než opravdovou korelu. To mi ale nevadí.

Dala mi ho kamarádka a jsem za to moc ráda.

Jolana Hrbáčová, 6. A

Fiksllová Natálie, 8. A

b/ POPIS OBRÁZKU

Zimní čas

Vybrala jsem si obraz od Josefa Lady, který se jmenuje Zimní čas. Tento obraz nakreslil v roce 1955.

Na obrázku se objevuje deset dětí, jak si za vesnicí hrají se sněhem a užívají si zimní radovánky. Uprostřed kresby vidíme velkého sněhuláka, který je postaven jen ze dvou koulí. Místo spodní koule má nohy jako děti. Na hlavě mu sedí červený hrnec. Napravo od sněhuláka stojí chlapec v zelené bundě a žluté šále. Za ním je vidět další chlapec oblečený stejně jako ten první. Na druhé straně se na nás dívá holčička ve žlutém šátku a červené sukni. Za nimi bruslí dva chlapci. První má na sobě oblečenu hnědou bundu, žlutou šálu a zelené kalhoty. Druhý si vzal modrý kabát a hnědé kalhoty. Napravo vidíme velký kopec, ze kterého děti jezdí na saních a užívají si sníh. Jeden kluk se před zimou chrání zelenou bundou a červenou čepicí. Jde právě do kopce. Tam na něj čeká už druhý chlapec, který pozoruje, jak dívka jede dolů na dřevěných saních. Vedle nich stojí zasněžená vrba. Za ní jde pán, který je zeleně oblečený a chystá se přidat k dětem.

Vzadu stojí růžový domek se dřevěnou zasněženou střechou. Uvnitř se nejspíše topí, protože se z komína kouří. Na kopci vidíme červený kostel obehnaný kamennou zdí. Vedle něj postavili malý růžový domeček, ze kterého můžeme vidět pouze vrchní část, protože je za kopcem.

Obrázek se mi líbí, protože je na něm znázorněn krásný zimní čas a mám ráda malby od Josefa Lady.

Eliška Peterová, 7. A

Vánoční procházka

Vybrala jsem si obraz od českého malíře Josefa Lady, který se jmenuje Vánoční procházka a byl vytvořen roku 1948.

Na obraze můžeme vidět chlapce, který táhne sánky a na nich sedí sněhulák. Nalevo od chlapce je malý rybník ohraničený kameny.

Uprostřed obrazu hledíme na růžovo žlutý dům se zasněženou střechou a malým plotem. Před budovou roste spousta malých i velkých stromů. O kousek dál vykukuje světle žlutý dům, opět se zasněženou střechou a oplocením. Oba domy mají komín a z druhého stoupá dým. Mezi nimi stojí obrovský strom bez listí.

Za touto malou vesničkou je kopec s hradištěm. To se skládá z kamenného plotu a věží. Na pravé straně kopce rostou malé stromky a po té levé vidíme lesík. V celé vesničce sněží a je čas Vánoc. Rybník zamrzá a je také pokryt sněhem.

Obrázek působí velmi hezky a je z něj cítit vánoční čas.

Sofie Znamenáčková, 7. A

Mikulášská noc

Tento obraz namaloval český ilustrátor Josef Lada, zobrazuje večerní zasněženou malou vesnici s mikulášskou nadílkou.

Uprostřed obrazu vidíme velké zasněžené nádvoří. Na levé straně se prochází Mikuláš, anděl a čert. Zanechávají za sebou stopy ve sněhu. Okolo stojí staré domky se zasněženou střechou. V domech jsou rozsvícená světla a jejich záře se odráží ven. Na obrázku můžeme také spatřit na levé straně velká vrata a vedle nich stojí hostinec jménem U Barborky. Za budovami vidíme uprostřed velký kostel, který je vidět jen z poloviny. Na obloze krásně září hvězdy. V pozadí vykukují zmrzlé stromy.

Tento obraz na mě působí předvánoční atmosférou, ale také odpočinkově nebo strašidelně. Jinak se mi moc líbí.

Amálie Teuflová, 7. C

Mikuláš a jeho nadílka

Vybral jsem si obraz českého malíře Josefa Lady, který byl namalován v roce 1937. Na obraze zachytit malou zasněženou vesnici ve večerních hodinách dne 5. prosince.

V levém rohu vidíme část chalupy se zasněženou střechou a okny, kde se svítí. Za ním se nachází podobné stavení, rovněž pokryté sněhem. V pozadí vyčnívá velký kostel, který má střechu pokrytou bílou sněhovou pokrývkou. Po pravé straně od kostela vidíme malou stodolu s hnědými vraty. Ke stodole je připojena hospoda se jménem Hostinec U Petřína. Před hostincem jde Mikuláš s čertem a andělem. Mikuláš je oblečen do bílého oděvu s červeným křížem, v ruce drží žlutou hůlku a na hlavě má nasazenou bílou čepici s malým červeným křížem. Anděla vidíme v bílých šatech s křídly na zádech a s pleteným košíkem, který nese v levé ruce. Anděla drží za šaty čert v černém kabátu, vysokých kožených botách, ve kterých jsou zastrčené chlupaté kalhoty. Má kratší rohy a vystrčený červený jazyk. Táhne velký hnědý pytel.

Obrázek je velice zajímavý, působí na mě příjemně a s vánoční náladou.

Matěj Pekař, 7. A

Zimní chvíle

Obrázek namaloval Josef Lada v roce 1945. Vybrala jsem si ho, protože není složitý na popis a líbí se mi.

Kresba zachycuje dva mladší lidi, kteří jsou na cestě ke hřbitovu zapálit svíčku svým blízkým. Slečna má na sobě modrozelenou sukni až na zem a hnědý šátek přes hlavu. Muž má oblečený dlouhý žlutý kabát, černou čepici a hnědé boty.

Vedle dívky je vidět kousek plotu a muž stojí u dřevěné chalupy. Za plotem roste menší stromek. Uprostřed obrazu vede cesta a na ní jsou vidět různé stopy zvířat i lidí. Napravo od cestičky stojí dvě vesnické chaloupky. Za nimi roste malý zasněžený les. Nahoře na kopci se nachází větší hřbitov s márnici oplocený nízkou kamennou zdí. Obrázek znázorňuje nejspíš pozdní odpoledne a není ještě úplná tma. Okolí je zasněžené a v chaloupkách se svítí.

Obrázek se mi líbí a vypadá moc pěkně.

Anna Trefná, 7. C

Sofie Edita Chvojková, 6. B

6. CHARAKTERISTIKY

a/ NOMEN OMEN

(jméno vyjadřující nějakou typickou vlastnost nebo skutečnost týkající se nositele jména)

Siloslav Závodný

Vysoký kluk, který má atletickou postavu, blondáté vlasy, modré oči a dobrý styl. Rád cvičí a chodí na závody. Je hodný a chápavý, se vším si poradí. Má závodivou povahu a nerad prohrává. Chodí na několik kroužků, běhá a rád posiluje.

Nikola Hudečková, 8. B

Václav Pravda

Václav je upřímný, průměrné postavy. Rád hraje fotbal. Má často dobré nápady a je komunikativní. Nikdo s ním nemá žádné konflikty. Považuje se za asertivního člověka. Pomáhá lidem řešit jejich těžkosti.

Anna Černá, 8. B

Baštimír Třilžičkař

Tento pán je silnější postavy, rád tráví čas v kuchyni. Jí hodně dobrého jídla, které si sám vaří. Když dojídá, vždy si dá nakonec ještě tři lžičky medu. Ostatní lidé ho mají velice rádi, protože se milý a vždy jim něco dobrého uvaří.

Justýna Kubešová, 8. B

Drahomíra Šperková

1. práce

Paní Drahomíra vypadá vznešeně a královsky. Nosí hodně šperků. Chová se spíše chladně, proto ji lidé nemají moc rádi. Nakupuje nejraději drahé věci. Je vyšší a silnější postavy.

Kristýna Kholová, 8. B

2. práce

Drahomíra je hubenější postavy a vyššího vzrůstu. Chová se vznešeně a sebevědomí ji určitě nechybí. Většinou chodí ověšená různými šperky – nosí hlavně drahé náušnice, náhrdelníky a náramky. Její manžel je velice bohatý a obdarovává ji často cennými dary.

Adéla Hudečková, 8. B

3. práce

Drahomíra má štíhlou postavu s krátkými zvlněnými vlasy. Je velmi vznešená a elegantní, ale je i chladná a arogantní. Mezi její vlastnosti patří i chamtivost a lakota. Je velmi bohatá, ale není štědrá. Občas se zdá, že by se života za peníze vzdala. Své bohatství využívá na nákupy drahých šperků a luxusního oblečení.

Anna Antořová, 8. B

4. práce

Drahomíra Šperková je paní, která často nosí šperky a drahé oblečení. Je velice chamtivá a rozmazlená. Má ráda třpytivé a blyštivé náhrdelníky a náramky. Je namyšlená a zahleděná do sebe. Nikdo ji nemá rád. Je silnější postava a má dlouhé hnědé vlasy.

Karolína Červená, 8. B

b/ CHARAKTERISTIKY LITERÁRNÍCH / FILMOVÝCH POSTAV

Naruto Uzumaki

Naruto Uzumaki je postava z manga série, která nese křestní jméno hlavního hrdiny, tudíž Naruto. Autorem neboli mangakou je Mastashi Kishimoto. Samotná manga kvůli své popularitě dostala svůj animovaný seriál.

Naruto bydlí v nindžovské vesnici s názvem Konoha, a tak se podle toho i obléká. Nosí černo-oranžovou mikinu a tepláky, kvůli tomu z Naruta vyzařuje energie a nebojácnost. Má žluté vlasy, oči modré jako studánky a je vysoký lehce přes 170 cm.

Kvůli své dobré a příjemné povaze je velmi přátelský a milý. Kdyby šlo jeho kamarádům o život, tak by spíše obětoval sebe než ostatní. Ale občas dokáže být protivný a jde do všeho po hlavě.

Naruta jsem si vybral, protože ho mám rád pro jeho charakter a celkově pro jeho zajímavé myšlení a jednání.

Rudolf Jisl, 8. D

Gojo

Chtěla bych vám představit jednu z hlavních postav jménem Gojo, která pochází z japonského seriálu (animé) „Jujutsu Kaisen“.

Je vysoké a štíhlé postavy. Jeho výška byla uvedena okolo 190 cm. Má bílé vlasy s nádechem světle modrého odstínu. Převážně nosí černý šátek přes oči nebo černé kulaté brýle, kterými zakrývá své zářivě modré oči. Však také jeho oči vlastní jedno tajemství ... Po většinu času je oblečen do školní uniformy, která se skládá z černé bundy, kalhot a opotřebovaných bot.

Gojo vystupuje jako kladná postava s titulem mocného mága a učitele Střední koly v Jujutsu Kaisem. Mezi přáteli a žáky se Gojo chová hravě, aktivně a snaží se kolem sebe rozdávat radost. Při návštěvách cizích zemí vždy přiveze svým žákům dárečky. Když je o samotě, většinou

přemýšlí o minulosti, kde ho zradil jeho nejlepší přítel Geto. Pokud je v ohrožení života, dokáže využít tajemství ukryté ve svých očích. Dokáže vyvolat vlastní doménu, se kterou uvězní a oslabí nepřítele. Nakonec si s ním může dělat, co chce. Při tom se musí hlídat, aby se nestal tak moc agresivním, protože by mohl být nebezpečný pro ty, které chrání.

Za mě je to skutečný hrdina! Vybrala jsem si ho, protože jednou chci najít podobného kluka/muže a žít s ním po zbytek svého života.

Klára Jupová, 8. D

Josefina Křivancová, 8. C

Erica Sinclair

Budu psát o Erici Sinclairové, mojí oblíbené postavě ze seriálu Stranger Things. Režirovali ho bratři Matt a Ross Dufferovi. Seriál má několik řad, ale já napíšu o té třetí.

Erica Sinclairová je asi desetiletá dívka tmavé pleti a sestra jedné z hlavních postav Lucase Sinclaira. Má oči černé jako uhlíky a krásný úsměv. Hnědé kudrnaté vlasy si zaplétá do copánků nebo do drdolu. Nosí velice barevné oblečení - většinou modré nebo žluté tričko a přes to světlé modré lacláče. Levou ruku zdobí dva až čtyři duhové korálkové náramky.

Je sice trošku drzá, ale vždy díky tomu dosáhne svého. Když má strach, nedá to najevo a spíš se to snaží skrývat. Hodně sportuje a rychle běhá. Když byla na ruské základně v dřívě normálním obchodním centru Starcourt, zjistilo se, že je i matematický génius a že ráda kóduje na počítačích. Když přešla na Hawkinsovu základní školu, začala mít ráda i zeměpis. Pokud je našťvaná, lidé by se jí měli radši bát, protože se z ní stane časovaná bomba, která když vybuchne, začne na všechny křičet a říkat jim, co mají dělat. Je vtipná a má velké sebevědomí. Také ráda užívá svou hlášku – „Bez Ericy není Ameriky.“

Kdybych si mohla vybrat roli v tomto seriálu, byla bych rozhodně Erica. Líbí se mi její osobnost a humor. Jediné, co bych asi nechtěla, je její bratr Lucas.

Josefina Křivancová, 8. C

Smrt'

K dnešní slohové práci jsem si vybral postavu jménem Smrt' ze série knih o úžasné Zeměploše.

Smrt' je vysoký přibližně dva metry. Nosí celočerný hábit, který je dlouhý až na zem. Pod dlouhou kapucí se skrývá obličej. No, i když, jak se to vezme. Jeho obličej spíše než člověka připomíná lebku. Holou, svítivě bílou lebku. Zajímavé je, že ale umí mluvit, nemá hlasivky a v podstatě by ani nemohl otevřít pusu, protože nemá žádné svaly. Tedy v realitě. V literatuře je evidentně možné vše, protože v těchto knihách jezdí bezsvalý chlapík jako hora i na koni. Kůň? Ano, má velkého bílého koně, jehož jméno mi tak trochu vypadlo.

O inteligenci Smrt' rozhodně nebyl ošizen. Dělá totiž velmi důležitou práci, která by pro něj ovšem bez inteligence nedávala smysl. Jeho práce je ale bohužel velmi smutná. Zbavuje totiž lidi života. Ne, že by je přímo zabíjel, ale když přijde váš čas, tak vás odvede tam, kam po svém životě patříte. Když jsme u života, do toho jeho patří i dcerka Zuzana, která by jednou také měla převzít rodinné řemeslo a také jezdit na bílém koni a máchat kolem sebe kosou jako pomínutá

Smrtě jsem si vybral z jednoduchého důvodu. Není to nejoblíbenější postava, i když si myslím, že by možná oblíbenější být měla. Domnívám se totiž, že je velmi důležitá a také moudrá jako sova.

Vojtěch Bartoš, 8. A

Dobby

1. práce

Pro svou práci jsem se vybral postavu Dobbyho, což je domácí skřítek z knížky Harry Potter. Knihy napsala Joanne Rowlingová.

Dobby má štíhlou a malou postavu. Na hlavě mi nerostou žádné vlasy, uši jako netopýr, vykroulené zelené oči a velký špičatý nos zdobí jeho hlavu. Místo oblečení nosí hadrový kapesník, což dokazuje, že je otrok.

Skřítek Dobby slouží zlé rodině, ale to mu nebrání dělat dobré skutky. Za jeho chování ho rodina často trestá. Dobby se snaží být hodný, ale někdy tím spíš ublíží, než pomůže. Obětavost mu také nechybí. Při svém posledním konání dobra, když zachraňoval své přátele před jistou smrtí, sám byl zabit.

Tuto postavu jsem si vybral, protože jsem jako malý rád koukal na filmy Harryho Pottera, ve kterých se skřítek vyskytuje. Po přečtení knihy mě Dobby více zaujal, a proto jsem o něm napsal tuto práci.

Josef France, 8. A

2. práce

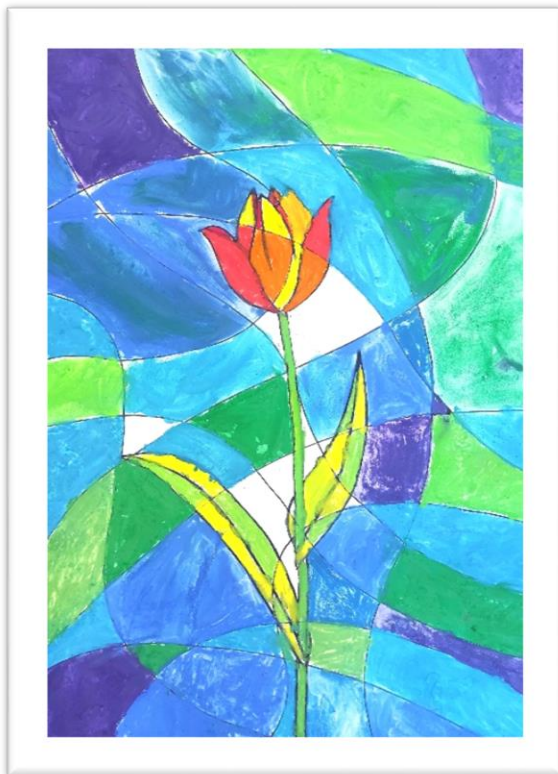
Představím vám jednoho skřítku jménem Dobby z knih a filmů Harry Potter. Autorkou knih je J.K.Rowlingová. Postavu Dobbyho mám moc ráda, tak vám ho popíšu. Pojd'me na to!

Uchvátí vás svou malou postavou s velkýma zelenýma očima a dlouhýma špičatýma ušima. Nosí ošuntělé, špinavé domácí šaty. Působí jako chudák. Proč tak vypadá? To kvůli dlouholetému pánovi rodiny Malfoyových. Bylo mi ho líto, protože musel sloužit člověku, který se k němu nechoval hezky. Přijde mi jako hodný, statečný, mírumilovný, laskavý skřítek, co má srdce na správném místě, ale kvůli tomu riskuje někdy život. Taky potom na to doplatil.

V jednom z dílů se stal služebníkem Harryho Pottera, ten se k němu choval hezky. Dobby byl šťastný, nejenže našel nové kamarády, ale i dobrého pána.

Ptáte se, proč jsem si ho vybrala? Protože pomáhal, chránil, měl odhodlání bojovat proti zlým silám. Líbí se mi celkový charakter této postavy. Doufám, že existují lidé, kteří jsou povahově jako on.

Dita Rosová, 8. A

Ema Hervertová a Simona Panochová, 9. C

7. LÍČENÍ

Jaro

Jaro vstupuje na scénu s nádechem svěžesti a naděje, jako by s sebou přinášelo lahodnou vůni nových začátků. Bledě zelená poupata na stromech se rozvíjejí v nádherné koruny, které tančí ve vánku, a každý list je jemně zdoben kapičkami rosy. Slunce vystupuje ze zimního závoje, polévá krajinu zlatavým světlem a probouzí spící přírodu k životu.

Vzduch je naplněn ptačím zpěvem, který je jak radostný koncert, zatímco květiny se otvírají jako malé klenoty, přinášející s sebou rozmanitost barev do zelené palety jarního pohledu. Tráva na loukách se vztyčuje jako vlny moře pod jemným vánkem a vůně květů a čerstvé hlíny je závanem čistého blaha.

Zvuk kroků na cestách je plný radostné melodie. Každý krok je krokem k novému začátku. Jaro je časem obnovy a růstu, kdy se každý okamžik stává malou symfonií přírodního obrození. Pohled na jarní krajinu je jak ponoření se do obrazu plného života, krásy a nekonečného optimismu.

Tomáš Tran, 9. B

Barevné jaro

Všichni známe jaro jako roční období plné různých barev a vůní. Příroda se začíná probouzet ze zimního spánku a obdařuje okolní krajinu barvičkami. Stromy se zahalují do růžových kabátků a jsou lavičkou pro mnoho ptáčků. Ti si zpívají všelijaké písničky. Sněženky a bledule již vystrkují své bílé hlavičky. Na obloze se objevují bílé polštářky a mezi nimi vykukuje plešaté sluníčko. Sněhuláci se začínají zmenšovat, v kraji pomalu ubývá bílé barvy.

Jaro je moje nejoblíbenější roční období. Je vidět pravá krása přírody.

Vojtěch Teufl, 9. B

Pohled na jaro

Na jaro se můžeme dívat jako na obraz, kde se barvy rozplývají do jedinečného tónu. Keříky kvetou jako malé růžové obláčky, které se dotýkají modrého nebe. Zelené listy stromů se rozvíjejí a tvoří jemnou záclonu. V korunách stromů zní melodie zpívajících ptáčků, jako kdyby si vyprávěli o svých dobrodružstvích. Slunce se na mě usmívá svými paprsky, jako by mi chválilo můj příchod do nového dne.

Když otevřu v ranních hodinách okno, tak cítím jemný vánek, který mi přináší osvěžující dotek na tvář. Jaro je podle mě asi nejlepší roční období.

Daniel Pilnaj, 9. A

Léto

Léto vstupuje k nám jak rozkvétající básník, jehož rýmy jsou vytvořeny z jasných slunečních dnů a vůní květin. Světlo slunce rozpouští stíny, oživuje krajinu a tvoří jasný obraz radosti a života.

Příroda se probouzí v plném rozkvětu a její barvy jsou jako živé štětce, malující svěží obrazy na plátně horizontu. Louky se zbarvují do odstínů zelené a pestrých barev květin, vytvářející pohádku o barevnosti letních dnů. Sluneční paprsky jsou jako tkalcovský stav, kterým příroda utkává nejjemnější osnovní tvar. Stromy stojí jako strážci klidu. Jejich koruny tvoří stíny.

Podzim nám ale letní krásu vezme, ale vzpomínky na její záři a teplý stisk nám v srdcích zůstanou.

Tomáš Jelínek, 9. A

Pozdní letní večer

Je pozdní letní večer. Sedím na lavičce v mírném letním vánku. Zrovna dnes je jeden z chladnějších večerů, příroda a zvířata se pomalu začínají probouzet.

Slyším v dáli zpěv sýkorek, dokonce i datel vytřukává svou symfonii do kmene stromu. Cítím vůni smrků i borovic, když mi z nenadání spadne na hlavu jablko. Zvednu ho a kousek si ukousnu. Zjistím, že je ještě lehce nakyslé, ne úplně zralé.

Slunce začíná klesat. Nastává nádherné ticho, místy až děsivé. V šeru vidím pelášit zajíce, jako když bičem mrská. Jaký to krásný večer.

David Mikoláš, 9. A

Období barev

Podzim je jedno velké divadlo. Stromy shazují svůj kabát a jablíčka dospívají. Na cestě se tvoří barvami prskající koberec, po němž cupitají něžné nohy. Pokrývka hází odstíny tmavě červené až po světle žlutou. Na nebi se schylují mračna, z kterých vylétají ptáci. Ti nám propěvují jako orchestr tohoto divadla. A kde jsem já? Jsem ten divák, který se na všechny ty scény dívá. Počasí mi dopřává mnoho chutí, ale mě to neodradí. Vyjdu ven a vidím, jak si pán větru pohrává s letícím drakem. Ten pluje vzduchem jako mezi vlnami a zápasí s nimi. Najednou se ohlédnu, slyším totiž, jak stádo srnek běží do hustého zeleného háje.

Na rozdíl od normálního divadla je tohle zcela zdarma a já osobně bych na to mohla koukat pořád.

Eliška Horáčková, 9. B

Podzimní zrcadlo

Jezerní hladina na podzim je nejkrásnější v průběhu celého dne. Podzim ráno z hladiny udělá koncert barev a vody. Všechny barvy stromů, listů a oblohy se spojují a vzniká z toho nádherná mandala. Vše působí jako obraz v galerii nebo jako ta nejkrásnější píseň.

Odpolední hladinu probere jasný svit slunečních paprsků a dodá odrazu třpyt a jas. Všechny barvy se odrážejí do mých očí, vypadá to jako třpytivé šperky. Kolem jezera se probouzí život, koloušci a srnky se chodí napít z čirého zrcadla naší hladiny, ptačí zpěv sice slábne, ale úplné ticho nikdy nenastane. Když se zaposlouchám, slyším praskání větví v lesích, šumějící vlnky vody, kvákání žab a jemný chladný vánek proplouvající přes stromy jako voda mezi prsty.

Ale však to nejkrásnější na tomto celém je doba, kdy se stmívá. Západ slunce z hladiny udělá úplné nebe. Voda je klidná, už není k rozpoznání mezi zrcadlem a jezerem. Barvy na hladině tančí jako malé víly, ustupuje vítr a jas pomalu slábne.

Život okolo vodní plochy utichá a jezero plné drahokamů začíná být téměř neviditelné. Počala noc, teď jsou na zrcadle jen drobné perličky.

Viktorie Frydrychová, 9. B

Magdalena Pocnerová, 7. C

Lesní cestička

Bloudila jsem lesem plným barev. Mé oči sjížděly pohledem každičkou korunu stromu plnou tisíce odstínů hnědé, žluté i oranžové barvy. Některé listy sfoukl z koruny vítr a padaly nepředvídatelným směrem.

Pár stromů už ztratilo svůj šat a závidí ostatním jejich pestrý vzhled. Nahé kmeny stojí po skupinkách a jejich větve jako by se objímaly.

Menší, ne moc vyšlapaná cestička vede do neznáma. Vypadá to, že tam moc lidí nezamířilo, a proto mě to láká se po ní vydat. Nevypadá prozkoumaně, spíše zarostle, plná kamení. Chůze po ní nebude lehká, ale zajímá mě více, než se dát tudy, kudy většina jedinců šla. Třeba se mi povede najít kousek klidu pro mé myšlenky v hlubinách podzimního lesa.

Maia Hrabánková, 9. B

Podzim a jeho krásy

Podzim bych přirovnal asi k černému čaji. Buď ho nesnášíte, nebo ho milujete. Já osobně patřím do druhé skupiny.

Když v toto období vyjdu ven, hned mě uvítá ostrý vánek. Občas je tento vítr natolik silný, že to připomíná sekání meče. Do obličeje a očí to řeže a pálí, až je to k zbláznění. Když ale pomínu toto, podzim je moc krásný. Jakmile vejdemo do lesního království, uvítají nás mohutní rytíři v bronzových a zlatých zbrojích.

Tuto barevnou pevnost můžeme také poznat podle sladké a svěží vůně. Podzim je určitě nejbarevnější ze všech ročních období. I tak ho stále spousta lidí považuje za období strachu a temnoty.

Jan Roháček, 9. A

Letošní první prosinec

Když jsem se ráno probudila, do očí mne „praštilo“ záření bílého sněhu. Má střešní okna byla celá pod jeho bavlnkou.

Jakmile jsem udělala krok přes práh, pod nohama mi to zakřupalo. Matička příroda pokryla vše, na co přišla, a sněhový vánek zapříčinil můj pocit, že jsem na horách. Po chvíli mého zasnění jsem se vydala vstříc škole. Chodníky se bělaly jako polité mlékem, po některých běhaly děti házejíce po sobě sněhové koule. Díky čerstvému sněhu vypadala bitva, jako kdyby místo koulí holky a kluci po sobě házeli lesklé perly. Mráz namaloval na skla aut obrázky a lidem červeň v obličejích.

Tento pocit spolu s vánoční atmosférou na zimě zbožňuji.

Elena Heková, 9. A

Zima

Už je to tady, konečně přišla paní Zima, aby svou bílou náručí pokryla celou zem. Stromy se oblékly do bílého hábitu a jejich větve vypadají jako zapálené prskavky. Tam jsou vidět občas i ptáčci, kteří se snaží svým zpěvem probudit zpět jaro, ale zatím ještě není ten správný čas. Těžká peřina sněhu, která se líně povaluje po svazích všude kolem, se již neudržela a

sesunula se dolů k potoku. Vytvořila na něm límec, který ho bude zdobit. Drobné kameny, vykukující z vody, mají na sobě bílou čepici. Potok má průzračnou barvu jako čerstvě umyté okno a svým vlastním tempem se dál valí krajinou. Jeho čirost právě rozčeřilo lesní zvíře, které se přišlo napít životadárné tekutiny. V bílé krajině vypadala tato srna jako hnědý oříšek, který se omylem zatoulal.

Když zavládne zima ve své plné síle, má příroda čas si odpočinout, aby se poté na jaře probudila a mohla nás těšit svými barevnými tóny.

Denisa Duchoňová, 9. B

Sněží

1. práce

Když jsem se jednoho zimního rána probudila, tak domy a silnice byly zasněžené nadýchaným bílým sněhem. Ze střechy visely křišťálové rampouchy a stromy oblékly bílé kabátky. Na tohle jsem se těšila celou zimu. Sněhu bylo dost na zimní radovánky.

Oblékli jsme se rychlostí světla a šli jsme se koulovat. Sjížděli jsme kopec a házeli po sobě sněhové koule. Dokonce jsme postavili i sněhuláčí rodinku.

Po pár hodinách jsme byli promrzlí až na kost, proto jsme se vydali domů. Maminka už nás očekávala se svačinou. Uvařila nám horkou čokoládu na zahřátí, ke které přinesla ochutnat pár kousků upečeného cukroví.

K večeru začala pořádná chumelenice. Rozhodli jsme se, že s rodinou strávíme večer společně. Zahráli jsme si dostihy a sázky, černého Petra a další společenské hry. Když jsme dohráli, pustili jsme si vánoční pohádky.

Den se pomalu chýlil ke konci. Zimní krajina si oblékla modré pyžamo a přikryla se bílou peřinou. Takhle bych si přála, aby vypadal každý zimní den.

Veronika Beranová, 9. C

2. práce

Vždy když z nebe začnou padat vločky, vypadá to, jako by někdo roztrhl peřinu a všude poletovala peříčka. Náhle se celá krajina rozsvítí, příroda usne a začne zima.

Snšky svými třpytivými čumáčky, hledají něco k snědku, sýkorky přelétají od domu k domu, jestli jim někdo nenasypal zrní a kapři se schovávají pod lesklou vrstvou ledu, aby je nikdo neuložil.

Mezi tím se děti koulují, sáňkují na bílých kopcích a také staví sněhuláky. Z uhlíků jim vytvoří obličej a sněhulák se na vás začne smát. Někteří lidé zase závodí s větrem na sjezdovkách a jiní bruslí na rovném, třpytícím se ledu.

O Vánocích se v teple domova sejdou celé rodiny, všude začnou znít koledy a rozsvítí se nazdobené stromečky.

Zimu mám moc ráda, líbí se mi na ní, jak dokáže proměnit přírodu během několika minut a vykouzlit úsměv na tváři většině lidem.

Simona Klementová, 9. C

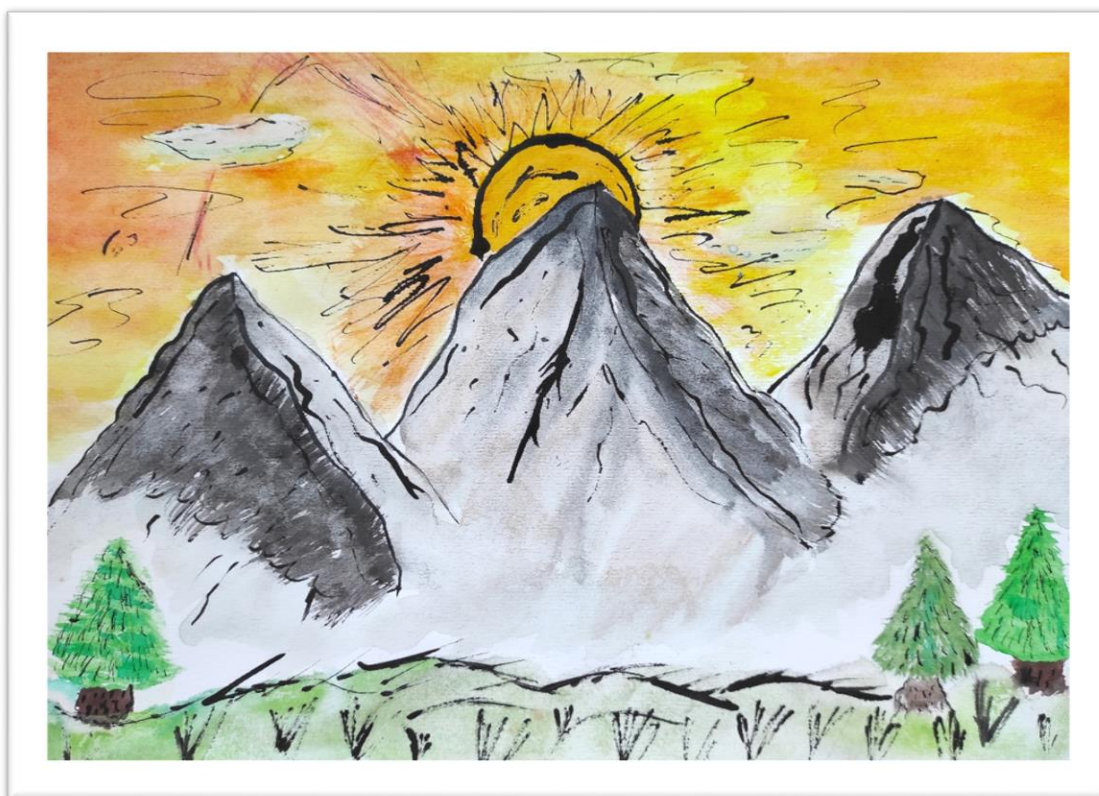
3. práce

Když vykročím do zasněžené krajiny, cítím krásné chvíle, jako když poprvé vstoupím na pláž. Sníh je jako nejlepší pokrývka, jemná a světlá. Když chodím, slyším ten vrzavý zvuk, jako by příroda šeptala svůj tajemný příběh zimy.

Sníh se třpytí slunečními paprsky jako diamant na prstenu. Stromy vypadají, jako by si oblékly bílé kabáty. Na větve padají drobné vločky, tvořící umělecká díla, která nám říkají, že příroda je také umělkyně. Vzduch voní čerstvým sněhem, který se dostává do mé duše. Cítím, jak se čas zpomaluje a všechno kolem mě je najednou tiché. Připadá mi, že příroda teď trochu odpočívá. Západ slunce je jak obraz od umělce. Nebe je plné růžových, fialových a oranžových odstínů. Barvy se odrážejí v krystalech sněhu a vytvářejí magickou atmosféru, kde se zdá, že čas se zastavil a všechno je zase v pořádku.

Zima nám ukazuje, že i v chladu je teplo. Příroda nám připomíná, že i v klidu a tichu je schovaná nesmírná síla. A tak, pod tím zářícím západem slunce, se zdá, že v každé vločce je schovaný kousek kouzla a tajemství, které nás spojuje s krásou přírody.

Tereza Pfefferlová, 9. C

Klára Martinů, 8. A

8. VĚCI POVÍDAJÍ O SOBĚ

Vánoční stromeček

1. práce

Ahoj, já jsem Albert Stromový Smrkový. Jsem velký tak jeden a půl metru. Vyrostl jsem v lese u Plasů u Plzně. Všichni mě obdivovali.

Pak ale nastal den, kdy mě uřízli. Toho dne přišel do lesa vedoucí 13. oddílu, vzal pilu a uřízl mě. Odnesl mě do tábora, kde mě dal do velké haly. Samozřejmě nezapomněl na stojánek. Uplynuly tři dny a do haly přišel malý kluk jménem Petr Pauza. Ptáte se, jak to vím? Řekl mi tak ten vedoucí. Potom ho poprosil: „Mohl bys ozdobit ten strom?“ Chlapec odpověděl: „Ano.“ Přinesl krabici ozdob a vybral ty nejhezčí, ale pak přišla na řadu špička. Nedosáhl tam. Jelikož jsem dobrá duše, tak jsem se trochu sehnul, ale tak, aby to neviděl vedoucí. Špička byla na místě. Byl jsem rád, že mám na sobě i světýlka. Ježíšek pak přinesl dárky a všichni si je druhý den rozdali.

Když bylo po Vánocích a vedoucích mě bylo líto, tak mě zakopali na zahradě, abych tam vyrostl. Roky plynuly a už jsem velký čtyři metry. A od té doby poskytují stín komukoliv, kdo ho potřebuje a Petr ke mně pořád chodí a maluje si obrázky celého tábora. Jednou však přišla vichřice a vyvrátila mě. Vedoucí mě pak museli kousek po kousku odnášet do lesa a tam končí moje povídání.

Váš Albert Stromový Smrkový

Petr Pauza, 6. A

2. práce

„Ten je krásný!“ řekla paní, když mě rozbil z té ošklivé sítě, která byla těsná, nedalo se v ní hýbat. Z toho plyne, že se mi dost ulevilo, když mi pomohli narovnat větve. Ty byly dlouhé a plné jehličí, což ze mě dělalo krásný základ pro vánoční strom. Jelikož měřím skoro 2 metry, modlil jsem se, aby mi nemuseli řezat špičku. Byla nádherná. Po mamince jsem zdědil velice pěknou borovicovou. Nakonec se řezat nemusela, jen se trochu ořezal kmen, aby se vešel do stojánku.

Když jsem byl ozdobený zlatočervenými ozdobami, blikajícími světýlky a zlatými třásněmi, objevily se pode mnou dárky. Tak si užijte Vánoce a nezlobte svůj stromeček nebo Vás nepustí k těm dárkům.

Viktorie Ziková, 6. A

3. práce

Ahoj, já jsem stromeček Kája a jsem borovička. Ale ještě si mě nikdo nekoupil. Měl jsem tady hodně kamarádů, ale všichni už jsou u někoho doma, ozdobení a určitě krásní, a já tu jsem sám. Mám krásné a husté zelené větve, ale cestou sem do České republiky mi někdo omylem utrhl špičku a teď si mě nikdo nechce koupit.

Byl bych rád, kdyby si mě koupila nějaká milá rodina a krásně a bohatě mě ozdobila. Mám rád červenou a zlatou barvu.

Tak uvidíme, třeba se na mě také štěstí usměje. Tak zatím ahoj!

Adéla Christel Adeltová, 6. A

4. práce

Ahoj, já jsem Filípek. Vyrůstal jsem v lese mezi samými vysokými stromy. Nerozuměli mi a já jim. Smáli se mi, protože jsem borovice, všude kolem mě byly krásné jedle a smrky. Neměly mě rády, protože jsem byl jiný.

Ale já jsem nepřestal věřit v to, že si mě jednoho dne někdo vezme domů a krásně mě ozdobí. Budu mít velkou hvězdu a krásné ozdobičky, že mi bude každý závidět! Naštěstí jsem vyrůstal s mým přítelem lišákem. Byli jsme skvělí přátelé. Vždy, když mi bylo smutno, tak mě rozveselil a věřil, že se mi splní můj velký sen. Chválil mi moc moje krásně zelené jehličnaté větvičky. Hmm, možná mě neměli rádi, protože jsem byl hezčí! Co to říkám, takhle namyšlený přece nejsem. Když jsem si jednou s lišákem povídal, někdo přišel do našeho lesa. Hned jsem se zaradoval. Ale má radost byla zbytečná. Chodili sem různí lidé, ale nikdo si mě nechtěl vzít. Byl jsem tak smutný a našťavaný. Jsem ošklivý, proto si mě nikdo nechce vzít. Už je to pár dní, co jsem neviděl svého přítele. Mám o něho strach. Ještě ten den jsem slyšel ránu, jako když někdo vystřelí.

Najednou ke mně někdo přišel, zavřel jsem oči a přál si, aby mě odnesli pryč. Byl jsem v tom lese dlouho sám. Když jsem pak oči otevřel, uviděl jsem, že jsem krásně ozdobený. Stále jsem však přemýšlel, kam zmizel můj přítel. Náhle jsem ho spatřil za oknem. V životě jsem nebyl šťastnější. Splnil se mi sen a můj nejbližší přítel je naživu.

Mějte se a nezapomeňte, že se vám vše splní, když vydržíte čekat. Nejlepší je, když máte po boku tak skvělého přítele jako já.

Liliana Klementová, 6. A

5. práce

Rostl jsem si v kanadských pláních. Byl jsem malinký huňatý smrk. Jednoho dne se můj život otočil vzhůru nohama.

Přišli lidé, uřízli mi mou jedinou nohu a naložili mě na nákladní vůz. Nebyl jsem jediný, kdo byl takhle unesen z naší dědiny. Po třech dnech a nocích jsme zastavili na místě zvaném letišť. Trvalo pět hodin, než nás všechny naložili do příšery zvané letadlo. Tam to bylo velmi stísněné a temné. Potom se ta příšera začala klepat a nejspíše vzlétla. Takhle jsem strávil několik hodin svého života. Když jsme přistáli, oslnilo mě bílé světlo. Mluvili o tom jako o sněhu. Ten jsme měli i u nás doma, ale nikdo z něj nebyl tak rozjařený jako v tomhle kraji. Přivezli mě k obchodnímu domu. S ostatními stromy jsem stál ve sněhu dva dny. Přemýšlel jsem, proč nám lidé tohle dělají.

Najednou přišla nějaká starší paní. Ukázala na mě a řekla: „Támhleten bych chtěla.“ Nevěděl jsem, co mám dělat. V tu ránu mě pán držel a prohodil mě rourou, jež mě svázala. Paní mě naložila a odvezla do školky. Postavila mě do stojanu, který mi připadal, jako kdyby byl pro mě dělaný. Poté přinesla nějaké koule a začala mi je věšet na větve. Čím víc jich tam bylo, tím víc mě tížily. Po chvíli jsem si na mě ale zvykl. Další den přišly lidské děti. Když mě viděly, měly obrovskou radost. Tahaly mě za větvičky. Přestože jsem málem přepadl, vůbec mi to nevadilo, protože jsem měl stejnou radost jako ony.

Za pár dní přišel nejlepší den mého života. Bylo 24. prosince. Děti se ke mně seběhly a byly ještě šťastnější než předtím. Viděly totiž pode mnou dárky. Úplně jim zářily oči, když trhaly papír. V tu chvíli veškerá bolest, co jsem protrpěl, odešla pryč, jako by nikdy nebyla. Už chápu, proč lidé tohle stromům dělají, a doufám, že i mí kamarádi se mají dobře a cítí to samé co já.

Martin Tošner, 8. A

6. práce

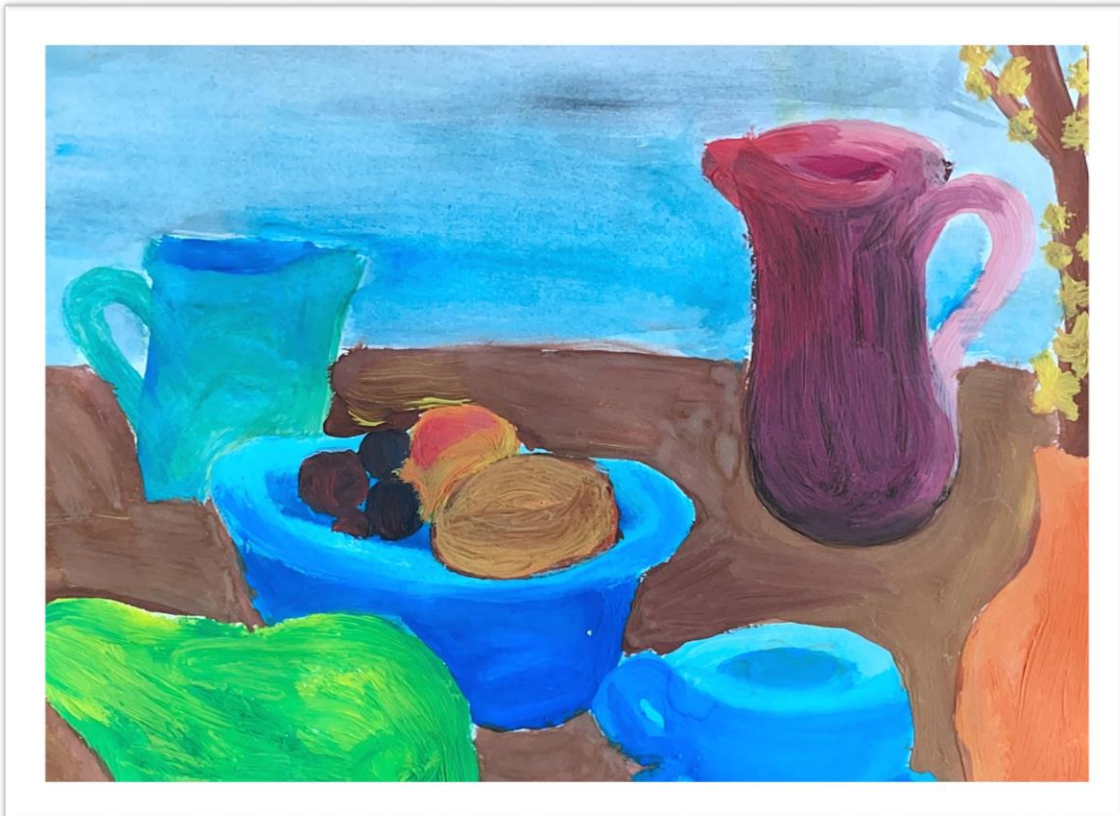
Povyprávím vám příběh o mně. Jednoho dne jsem stál jako poslední stromeček před nákupním centrem, kde se prodávaly.

Nikdo mě nechtěl. Ale najednou, když padal sníh a já byl zasněžený, tak jsem uviděl rodinku, která ke mně přišla a koupila si mě. Ještě ten den mě ozdobili krásnými červenými a zelenými ozdobami a střípatým blyštivě zlatým řetězem. No, a jako čepičku mi dali svítící zlatou hvězdu.

Když zasedli k večeři, tak jsem se koukal, jak dětem září oči z vánoční atmosféry a radosti z dárků. Moc se mi to líbilo.

Ale jsem bohužel živý strom, ten dlouho nevydrží. Nakonec mě strčili do krásného teplíčka, oni se také zahřáli. A byl konec mého života.

Dita Rosová, 8. A

Zuzana Novotná, 5. A

9. VYPRAVOVÁNÍ

Ztracená Maruška

Jel jsem v klidu z jihlavského tábora. Přijel jsem domů a zavolal svou kočku: „Maruško!“ Ale ona nepřišla. Tak jsem šel spát.

Ráno jsem se vzbudil a volám znovu: „Maruško!“ Maruška nikde. Přišlo mi to zvláštní. Moje kočka na zavolání vždy přišla. Tak jsem ji šel se sestrou hledat. Pátrali jsme všude. Na počítači jsme vytvořili letáky s informací HLEDÁ SE KOČKA. Ptali jsme se sousedů a pořád nic. Sestra si myslela, že ji třeba srazilo auto, ale já měl naději.

Potom jsme jeli na sedmidenní pobyt do Třeboně. Volal jsem mámě každý den, jestli se Maruška vrátila. Moc se mi po ní stýskalo. Máma mi řekla, že je konec. Den před odjezdem padala hvězda a já si přál jedině, aby přišla domů moje kočka.

Přijel jsem domů, sundávám si boty a najednou slyším sestřin křik: „Áááá!“ Rychle jsem běžel do kuchyně a tam stála moje brečící sestra s vyhublou, špinavou a malou kočičkou Maruškou. Jakmile jsem to viděl, chtělo se mi také brečet. Svou kočku jsem neviděl takovou dobu!

Splnil se mi zázrak padající hvězdy. Maruška se vrátila a teď je opět se mnou.

Viktor Kolařík, 5. C

Domeček na stromě

„Tati, mě nebaví bydlet a spát doma, to je na mě moc obvyklé. Třeba bych mohl mít domeček na stromě.“

Chtěl jsem si ho postavit, a proto jsem hned začal. Vzal jsem si prkna, která ležela vedle kompostu, vrtačku a vruty. Pak mi ale něco došlo. „Plánek!“ vykřikl jsem a hned jsem šel kreslit a malovat. „Bude to mít tvar trojúhelníku a bude se tam lézt po provaze.“ Hned na to jsem šel stavět. Nejdříve jsem si všechny potřebné věci vytáhl na „roztrojku“ větví a přivrtal první prkno, potom druhé a nakonec to třetí. Potom jsem musel vymyslet to, aby domeček nespádl. Napadlo mě: „Na ta tři prkna musím položit nějakou podlahu, aby to drželo.“ Už byl večer, takže jsem šel spát a stále myslel na svůj domeček.

Druhý den jsem hned v šest hodin ráno šel sestavit tu podlahu a položit ji. Povedlo se to, podlaha byla hotová. Tak a teď už jenom udělat stoleček a poličky. S tím mi pomohl můj kamarád Jonáš. Položil jsem do domečku hotový stůl a přivrtal poličky. „Hele, Jony, tomu domečku něco chybí.“ „A co?“ zeptal se. „Ještě uděláme hmyzí domeček.“ Potom jsme vše ukázali mým rodičům a ti řekli: „To je úžasné.“

Matyáš Zimák, 5. C

Nezvaný host

O prázdninách jsem jela s bratrancem Adamem k babičce a dědovi na Šumavu. Oslavila jsem tam také své narozeniny. Od rodičů jsem dostala stan, který jsem si přála.

Když se udělalo hezky, postavili jsme stan na louce u lesa. Chtěli jsme v něm hned přespat. Děda váhal, ale nakonec jsme ho přemluvili. Připravili jsme si spacáky, karimatky, baterku, polštářky a něco na čtení. Večer, když jsme se dokoukali na televizi, jsme přešli do stanu. Děda měl strach, že nám bude v noci zima.

Je tma. Jsou slyšet zvuky nočních ptáků. Zavrtali jsme se do spacáků. Chvíli jsme si ještě povídali. Pomalu usínáme. Náhle mě něco probudí. Slyším dupání blízko našeho stanu. „Adame, vzbud’ se, někdo tady je,“ šeptám. „To je asi nějaké zvíře,“ odpoví Adam. Za chvíli to začalo kňučet a přibližovat se k našemu stanu. Mysleli jsme, že je to liška. Nezvaný host se dobýval k nám. „Co uděláme?“ zeptala jsem se. Oba jsme měli velký strach. Nakonec jsme se překonali a stan otevřeli.

Ukázalo se, že to byl dědův pes Lord. Oddychli jsme si a Lorda poslali domů. Ráno jsme to všechno vyprávěli dědovi a babičce. Všichni jsme se tomu zasmáli. Příští noc nás Lord hlídal. Zdálo se mu lepší nás strážit než strašit.

Lea Petrlíková, 9. D

10. SOUTĚŽNÍ PRÁCE V KOHO NEBO V CO BYSTE SE CHTĚLI PROMĚNIT

Každý v sobě nosí hvězdu

Anička byla obyčejná jedenáctiletá holka. Aspoň tak se většinou cítila. Ale ráda si představovala, že je třeba provazochodkyně v cirkuse a všichni diváci někde dole nadšeně tleskají.

Právě začaly prázdniny a ona s rodiči a s bráškou Honzíkem přijela k tetě na chalupu do malé vesnice uprostřed polí a lesů. Měli tu strávit celé prázdniny a Anička tu nikoho neznala. Bylo jí z toho smutno. Ale zároveň se jí moc líbilo, že mají hned za domem les a že je tu v noci taková tma, že jsou krásně vidět měsíc a hvězdy. To z města vůbec neznala. Jednoho letního večera Anička otevřela okno, lehla si do postele a dívala na hvězdnou oblohu. Najednou uviděla, jak jedna veliká hvězda padá. Vypadalo to, jako by za sebou měla dlouhý ocas nebo závoj. Napadlo ji, že by bylo úžasné, kdyby se alespoň na chvíli mohla stát hvězdou a svítit lidem na cestu.

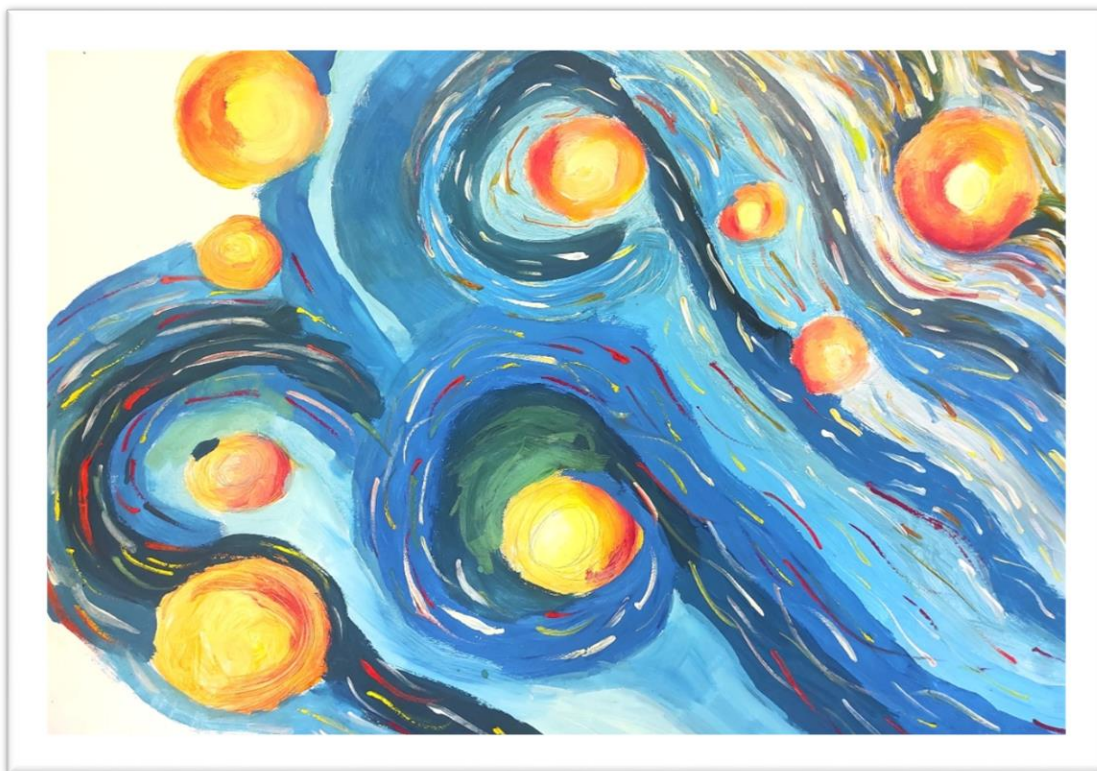
Najednou ji oslnilo jasné světlo a Anička ucítila, jak padá k zemi a že se jí točí hlava. Čekala, že ucítí bolest, ale měla naopak pocit, že padá jako do peřin a že ji nějaká neznámá síla táhne nahoru. Stoupala výš a výš. Cítila se lehká jako pírkó a všude kolem ní se všechno třpytilo. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že se proměnila v zářivou hvězdu. Cítila, že už se nejmenuje Anička, ale něco jí říkalo, že její nové jméno je Stella. Měla jasně bílé světlo a zářila tak silně, že ji bylo vidět z celého světa. Stella si rychle zvykla na svůj nový život. Naučila se létat mezi hvězdami a pozorovat vesmír. Viděla galaxie, o kterých se jí do té doby ani nesnilo. Mohla se učit od moudrých hvězd a planet. Stella ale nezapomínala ani na Zemi. Své světlo používala k

tomu, aby pomáhala lidem. Svítila na cestu ztraceným lodím a letadlům a dodávala lidem naději v těžkých chvílích.

Najednou si ale vzpomněla na rodiče a na svého mladšího brášku Honzíka a honem se rozletěla, aby se za nimi podívala. Z lesa za jejich domem ale uslyšela nešťastný pláč. Uviděla na cestě zrzavou holčičku, tak desetiletou, která zoufale plakala. Holčička se jmenovala Klárka a ztratila se v lese, když běžela za toulavou kočkou a náhle se setmělo. Také ona přijela k babičce na vesnici a nikoho tu neznala. Stella se snesla níž, posvítila Klárce na cestu a pomohla jí najít cestu domů. Klárka se za to na ni usmála a vesele jí zamávala. To je škoda, že na ní nemůžu zavolat, litovala Stella.

A bylo zase všude světlo a Anička těžce otevřela oči. Chvíli jí trvalo, než pochopila, že leží v posteli a nad ní stojí maminka, hladí jí po vlasech a říká, že se musí jít umýt a vyčistit si před spaním zuby. Když už byla v noční košili, podívala se zase z okna na hvězdy a usmála se na ně a zašeptala: „Děkujúú.“ A musela uznat, že maminka má docela pravdu, když říká, že každý v sobě nosíme hvězdu.

Anna Vobrová, 5. A

Amálie Hrabánková, 6. D

Sen o jelenovi

V noci se mi zdál divný sen, ráno jsem se probudil celý zpocený a udýchaný. Převalil jsem z boku na bok a ucítil teplou peřinu. Když jsem se ale překulil a chtěl vstát, všiml jsem si, že nejsem v posteli a že mě nehřeje peřina, ale hromada listí. Byl jsem v lese, na mou duši, kde jsem se tu vzal? Když jsem se vyhrabal z té hromady listí, bohužel mě šokovala další věc. Místo bot jsem měl kopýtka a kůže se mi proměnila v srst, a aby toho nebylo málo, na hlavě jsem si nahmatal parohy. To jsem z toho jelen, stal se ze mě jelen!

Povyskočil jsem a opravdu, moje ruce byly chlupaté a dotýkaly se země, místo abych je měl v kapse bundy, jak jsem zvyklý. Z dalšího šoku mě probrala nějaká rána. Byla to taková síla, že se otřásla zem. Další rána prolétla kolem mě. Otočil jsem se a spatřil nedaleko myslivce v zeleném kabátu. Takhle rychle jsem snad ještě nikdy neběžel, naposledy možná na vlak, když jsem ráno zaspal do školy. Tenhle běh byl ale opravdu jiný, čtyři nohy je víc než dvě, a tak jsem uháněl po lese, kličkoval mezi stromy, jen abych utekl tomu střelci. Ten měl ale očividně jediný úkol – ulovit mě. Naštěstí jsem objevil útočiště – starý rozpadlý mlýn. Schoval jsem se za polorozpadlou stěnu a pozoroval jsem okolí skrz díru ve stěně, kde dříve bylo nejspíš okno. V tom tichu jsem si uvědomil, že i sluch se mi prokazatelně zlepšil. Jako jelen jsem slyšel i pohybující se mravence v trávě. Ticho mě uklidnilo, zdá se, že mě myslivec ztratil z dohledu. Teď jsem přemýšlel, kde si obstarám něco k jídlu. Začínalo mi kručet v břiše, ale byl to zcela jiný pocit, než na jaký jsem jako kluk byl zvyklý. Ani nevím, na co jako jelen mám chuť, moje oblíbené jídlo – řízek a hranolky – v lese nebylo k nalezení. Musel jsem se spokojit s trávou a okusováním kůry mladých stromků. Pak jsem našel ještě ostružiník, ten byl pro mě jako zákusek po malém obědě.

V tom tichu jsem si uvědomil, že jsem pořád sám. Od té doby, kdy jsem se probudil v lese, jsem byl osamocený. Najednou jsem měl pocit, že být sám je vlastně strašně nepříjemné. Kde jsou rodiče a babička s dědou, kde jsou kamarádi a spolužáci ze školy? Být sám je hrozně smutná věc. Copak nemají jeleni kamarády nebo rodinu? Určitě mají, ale nikdo tu nebyl. Jen tichý, tmavý les. Měl jsem teď jediné přání, ihned se probudit a být zase městským klukem, co střelí branky do fotbalové brány a jezdí na kole k babičce a dědovi. Nechtěl jsem být už sám v lese a bát se, kdy se zas objeví myslivec. Chtěl jsem být u mámy a táty, kteří mě ochrání i před takovým myslivcem... najednou se ozvala další rána.

Vylekal jsem se probudil se, když jsem spadl z postele. Hurá!

Filip Kušina, 5. A

Proměna v pračlověka

V sobotu jsme byli s naší rodinou v Praze na výletě a na oběd jsme si každý mohli vybrat, kam bychom chtěli jít. Já jsem si vybral KFC, protože mám moc rád ty jejich pikantní stripsy. Jenže mi nějak popletli objednávku, protože místo kuřecích stripsů jsem dostal kuřecí stehna s kostí. Toho jsem si ale všimnul až při prvním kousnutí a jak tak obírám ty kosti, říkám si pro sebe, jaké by bylo být pračlověkem, běhat v čisté přírodě, vlastně pořád grilovat, spát v jeskyni, A jak jsem se tak nad tím zamýšlel, najednou mě ten kyblík vcuel dovnitř a vyplivnul mě na nějakém neznámém místě.

Koukám kolem sebe, kde to vlastně jsem? Seděl jsem uprostřed jeskyně, kde plápolal ohýnek, na sobě mám jakousi kožešinu, ale v ruce pořád držím to kuřecí stehno z KFC. V té jeskyni seděli i další lidi – podle toho, jak všichni vypadali, jsem si říkal, že to budou nejspíš pralidé. Zvláštní bylo, že jsem se vlastně ani nebál a měl jsem pocit, jako bych tam žil odjakživa.

Ze začátku bylo všechno super – chodili jsme lovit různá zvířata, a tak jsme mohli skoro každý den grilovat – jestli by se tomu v té době tak dalo vlastně říkat. Úžasné byly všechny ty krásné zvuky přírody a žádný hluk z města. Až tam jsem si uvědomil, že člověk ten hluk z ulice v jeskyni ani nevnímá. Ale jakmile ho neslyší, cítí se tak nějak lépe.

Samozřejmě, že se ti pralidé uměli o sebe dobře postarat – ulovit si jídlo, rozdělat oheň, bránit se nebezpečným zvířatům, a tak jsem se spoustu praktických věcí od nich přiučil. Tím, že jsem si ale pamatoval věci z naší doby, mohl jsem něco nového naučit i já je, protože třeba vůbec neuměli tancovat breakdance, neznali fotbal a ani třeba neuměli cvrknat kuličky – teda tam jsme mohli cvrknat akorát tak kamínky, ale i to je bavilo. Vysvětloval jsem jim, jak u nás věci fungují, že máme školu, kroužky (i ty cibulové ☺), jezdíme na výlety. No, někdy jsem měl až pocit, že mi moc nevěří a že si vymýšlím. Ale koho by tehdy mohlo napadnout, že budeme moci létat až do vesmíru, rozděláme oheň na jedno škrtnutí, nebo teplo pouhým otočením knoflíku. A jak jsem o těch našich věcech víc a víc mluvil, začínal jsem si uvědomovat, že se mi stýská po domově, po kamarádech a vůbec i těch moderních vymoženostech a jak moc rád bych se zase vrátil.

Když jsem šel takhle jednoho večera spát, hodně jsem na domov vzpomínal a při tom usnul. Najednou jsem se probudil a, co nevidím, sedím v KFC s kyblíkem kuřecích stripsů před sebou. V tom pravěku jsem byl minimálně rok, ale tady to vypadá, jako by to byl jen okamžik – opravdu jen to pouhé mrknutí oka. A vlastně nevím, jestli to byl jen sen, nebo sním teď, a přitom stále spím někde v té jeskyni.

Karel Vinař, 5. A

Pavouk

Bojím se pavouků. Vlastně ani nevím proč. Nikdy mi nic neudělali. Jen se mi zdají oškliví a vůbec nevím, co od nich můžu čekat. A tak když nějakého vidím, mám z něj hrůzu a raději ho zašlápnu.

Včera jeden z nich lezl v mém pokoji po zdi a já ho praštila. Byl mrtvý. A pak se stalo něco děsivého. Proměnila jsem se v pavouka. Vůbec jsem to nechápala a nevěděla, co mám dělat. Najednou mě někdo oslovil, byla to pavoučí holčička. Řekla jsem jí, že jsem tu nová a tak mě začala provádět po mém vlastním pokoji. Byla tu celá její rodina, rodiče, sourozenci, babičky i dědové. Ukazovala mi, kde mají školu a obchod s mouchami a jinými brouky. Vůbec jsem netušila, že mám v pokoji celé pavoučí město. Nikomu jsem neřekla, že jsem člověk. Bála jsem se, co by na to řekli. Všichni byli moc hodní a mně se u nich vlastně líbilo.

Trvalo to jen jednu noc a ráno jsem se probudila zas jako člověk ve své posteli. Bylo mi trochu líto, že jsem nepoznala víc pavoučí život a tak jsem se rozhodla, že se k nim ještě vrátím. Ale jak to udělat? Bohužel musím zas připravit jednoho pavouka o život. Vyběhla jsem raději ven, abych neublížila rodince z mého pokoje.

Netrvalo to dlouho a byl ze mě zas pavouk. Všichni mě přivítali s radostí a pokračovali jsme v prohlídce městečka. Tentokrát jsme zašli do pekárny, kadeřnictví a banky. Zdálo se mi, že jim můžu opravdu důvěřovat, tak jsem se přiznala, že jsem člověk. Hrozně se na mě zlobili a chtěli mě dokonce poslat do vězení. Naštěstí jsem se v tu chvíli proměnila zase v člověka.

Opravdu se mi ulevilo a už se nechci stát nikdy pavoukem. Můj vztah k nim se vlastně moc nezměnil. Jen teď raději žádného nezašlápnu. Co kdyby se zas něco stalo.

Lucie Perglerová, 5. A

Kdo bych chtěl být, v koho nebo co se proměnit?

Co si od malička pamatuji, chtěl jsem být super hrdina nebo známý fotbalista. To se změnilo s nástupem do školky. Být někdo, koho každý zná, nebo koho chce každý potkat, jsem už vůbec nechtěl. Ve školce jsem seděl sám u stolku na své židličce a tak to muselo být každý den. S nikým jsem se nechtěl ze začátku vůbec bavit. Při besídce jsem stál úplně vzadu a měl hlavu sklopenou dolů. Přál jsem si, aby byl už konec! Měl jsem svůj svět. Někdo říká autistický svět, ale mně se to nelíbí.

Před lety jsme si domů pořídili nového člena naší rodiny. Byla to krásná, šedá, malinká, zvědavá, hravá, splašená a roztomilá britská kočička. Dali jsme jí jméno KATE. Po nějaké době jsem jí začal závidět její život. Kate nemusela ráno vstávat do školy, neměla žádné úkoly. Rodiče ji neříkali, ať se jde učit, nebo proč má špatnou známku. Myslím si, že její povaha je stejná jako ta moje. Když má náladu u někoho být, tak k němu přijde a chce se mazlit. Naopak, když chce být sama, sama ve svém světě jako já, tak si někam zaleze. To se mi na ní líbí nejvíce a je to asi to, co jí závidím. Chtěl bych být naše kočka. Kočka v dobré rodině. Život bych měl bez starostí.

Toto přání se mi sice nesplnilo, ale možná časem trochu vylepšilo. Ve škole jsem byl ze začátku zkoušený sám v kabinetu. Hlavně ze čtení. To bylo pro mě asi nejhorší. Pomalu jsem si začal zvykat na děti kolem sebe. Také na paní učitelku, která věděla, jaký jsem. Viděla, jakou mám povahu. Věděla, že to se mnou nebude úplně jednoduché. Moc mi pomáhala, abych se co nejdříve a nejvíce zapojil k ostatním dětem.

Cím jsem starší, tím je to lepší. Ve škole mám už hodně kamarádů. Ze čtení jsem zkoušený před celou třídou. Zvládám to, i když to není pro mě ještě úplně jednoduché. Dokonce ani vystupování se třídou mi už nedělá takové problémy, jako ve školce. Moje máma říká, že to chce všechno čas. Že se s tím musím poprat. Že to všechno zvládnu. I ona mi moc pomáhá. Ví jak na mě, je moje. Hodně mi k tomu všemu také pomohlo, že jsem začal hrát fotbal. Můj táta kvůli mně začal trénovat a já začal chodit na tréninky. Ze začátku jsem, ale chodit nechtěl. Pak už jsem chodil, ale trénoval si sám v koutku hřiště. Společného tréninku jsem se dlouho neúčastnil. Věděl jsem a viděl jsem, že je to tátovi líto. Možná byl na mě i naštvaný. Ale já to nemohl změnit. Nešlo to.

Po nějaké době to bylo zase lepší a lepší. Fotbal mě začal velice bavit. Učili jsme se hru s balonem. Procvičovali jsme střelbu na bránu, přihrávky, obranu. Z kluků na hřišti se stali moji kamarádi. Byla sranda. Můj starší brácha také hraje fotbal. Učil mě, co s míčem dělat. Ukázal mi plno triků, které uměl a já se je chtěl také naučit. Kdykoliv máme oba čas, jdeme na zahradu za barák a už kopeme do míče. Máma říká: „Do kulatého nesmyslu.“ Nevynechám žádný trénink. Táta vypadá konečně spokojeně. Chci být stále lepší a lepší fotbalista, to by byla pro mě ta nejlepší proměna.

Chci hrát fotbal za reprezentaci českého národního týmu.

Ondřej Čížek, 5. A

11. OLYMPIÁDA Z ČESKÉHO JAZYKA – SOUTĚŽNÍ PRÁCE ŠKOLNÍ KOLO

Cesta autobusem

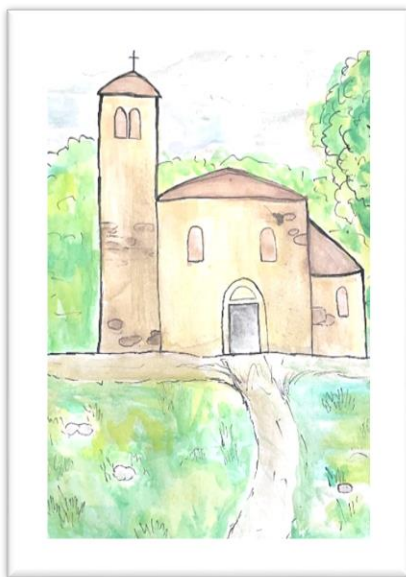
Den byl zahalen v letním teple a do vzduchu se linuly vůně čerstvě posečené trávy. Vždycky jsem považoval autobus za prostředek přepravy, ale tentokrát mně to připadalo jiné. Moje samostatná cesta směřovala do Litoměřic, relativně krátká cesta, ale přece jenom to bylo poprvé.

S batohem na zádech jsem se vydal na autobusovou zastávku. Cítil jsem mírné napětí v žaludku, smíšené s očekáváním toho, co mě čeká. Na druhou stranu jsem si říkal, že to je jen blbá cesta autobusem, takže si není třeba dělat obavy.

K mému velkému překvapení přijel autobus na čas. Sednul jsem si na zelené sedadlo a sledoval jsem přírodu, která se měnila za oknem. Zpočátku jsem si všiml pouze ulic a domů, které jsem znal, ale postupně se objevila nová místa. V autobuse seděla různá směsice lidí. Starší dáma naproti mně se bavila s nějakou další paní, přísahám, že do konce jízdy ani jednou nezavřela pusy. Na jednu stranu tu byli mladší lidé, kteří měli buď sluchátka a nevnímali, nebo lidé kteří pozorovali krajinu z okna včetně mne. Byl srpnový horký den, takže zapnutá klimatizace v autobuse se opravdu hodila. Cesta postupovala, Chodouny, poté Lounky, teď už jsme byli v Křešicích. Vždycky při pohledu na České středohoří si uvědomím, proč Karla Hynka Máchu tolik nadchlo. Nížina se střídá s pahorkatinou, louky se mění v lesy, řeky se vlévají do rybníků. Povodí řeky Labe, ráj cyklistů, v dálce tyčící se rozhledny, krása to napohled. Pouze v dálce čoudící komíny továrny tuto atmosféru narušovaly. Jízda byla skoro bez překážek. Autobus se na chvíli zastavil kvůli dopravní zácpě a nabral za cestu tak 10 minut zpoždění, ale jinak jsem si nemohl stěžovat.

Bohužel už se neúprosně blížila konečná stanice. Tato myšlenka mě vytrhla z mého rozjímání a začal jsem se připravovat na výstup. Vystoupím z autobusu a hned mě praští do nosu vedro, jak v sauně. V duchu si říkám, že bych v tom autobuse radši ještě zůstal, bohužel. Díky tomu všemu jsem si ale uvědomil, že na cestování autobusem opravdu nic není. Naopak z takového prostého cestování můžou být i velmi pěkné zážitky.

David Mikoláš, 9. A

Zuzana Novotná, 5. A

EKZOD (Poprvé sama)

V jedenácti letech jsem sama stála před svým prvním velkým rozhodnutím. Dostala jsem nabídku vyrazit s dospělou skupinou na zimní přechod Jeseníků. Výlet spočíval v tom, že jsme měli během čtyř dní v lednu přejít část tohoto pohoří přes horu Kralický Sněžník, v délce cca 50 km. Háček byl ale v tom, že jsme na zádech měli mít veškeré vybavení na přežití a hlavně na zimní dvoudenní přenocování venku pod hvězdami. I pro některé samotné dospělé je to velká výzva a já se musela rozhodnout, zda jít či ne.

Byla jsem upozorněna, že nesmím kňourat a že s veškerými nástrahami v podobě mrazivého počasí se budu muset poprat sama. To platilo i o věcech, které si vezmu s sebou, protože všechny jsem si musela zabalit do baťohu a celé čtyři dny nosit na zádech. Tedy na žádné zbytečnosti v podobě svetru navíc nebylo místo. Vše, co jsem měla, jsem si musela sama pečlivě zvážít, a to doslova! Na zádech jsem nesměla mít víc jak 16 kg. Na jednu stranu jsem se toho všeho strašně bála, ale na druhou jsem to brala jakou velkou výzvu, že ve svém věku zvládnu něco, na co si netroufne ani většina dospělých. Po pěti dnech intenzivního přemýšlení padlo poslední slovo – pojedu a sama sobě i ostatním dokážu, že to zvládnou!

Realita ale v mnohém předčila mé představy, po cestě jsem čelila pichlavé bolesti zmrzlých nohou od mokrých bot, ramena jsem měla otačená od popruhů batohu, večer uléhala vyčerpaná do vymrzlého stanu a v noci se modlila, ať mě ráno probudí paprsky, byť mrazivého slunce. Po čtyřech dnech jsem mohla prohlásit, že jsem to všechno zvládla. Překvapila jsem nejen své starší kamarády, ale hlavně sebe, co všechno sama dokážu vydržet a překonat.

Dana Popelková, 9. C

Poprvé sama na táboře

Ráda bych vám pověděla o tom, jak jsem se poprvé sama odhodlala jet na tábor. Bylo mi jedenáct let a nebylo to pro mě vůbec lehké. Nikdy před tím jsem nebyla odloučena od rodičů, tedy kromě školy v přírodě, ale to je úplně něco jiného. Všechny děti a učitele jsem totiž znala, ale teď jsem se chystala vyrazit na úplně nové místo, kde jsem nikdy předtím nebyla, a s lidmi, které jsem vůbec neznala.

Nadešel tedy čas si sbalit svoje věci a mohla jsem vyrazit. Maminka mě odvezla do Prahy, tam se totiž tábor konal, rozloučila se se mnou a já se ocitla na vlastních nohách. Doteď si pamatuji, že jsem se strašlivě bála, že si nenajdu žádné přátele. Naštěstí jsem se hned ze začátku poznala s velmi sympatickou dívkou, která mi byla skvělou přítelkyní po celou dobu. Na tomto táboře jsem zažila poprvé sama spoustu věcí. Ten největší zážitek byl, že se nám se skvělými lektory a dětmi podařilo zrealizovat vlastní film.

Zapomněla jsem zmínit, že ještě před začátkem tohoto kurzu jsem si jako každý účastník vybrala umělecké zaměření, v mém případě filmové. A tak jsme začali tvořit film. Byla to spousta práce a já dělala téměř vše poprvé. Samozřejmě jsme si jako jeden tým museli vytvořit námět našeho filmu. Měla jsem to štěstí, že můj nápad na námět se téměř všem kolegům líbil, a tak jsme podle něj začali natáčet. Poprvé jsem si sama zahrála i hlavní roli, dostala příležitost pracovat s filmovou kamerou, podívat se, jak napsat scénář, nebo se naučit základy střihu. A k tomu všemu jsem si našla tolik skvělých kamarádů, se kterými jsem v kontaktu dodnes.

Týden utekl jako voda a nadešla premiéra našeho filmu, který nesl název Margo. Měl velký úspěch, a dokonce doputoval na jeden filmový festival, kde jsem měla tu čest poprvé převzít cenu, a to za nejlepší námět. Jsem neskutečně ráda, že jsem v sobě našla tu odvahu a jela jsem na tento tábor. Získala jsem spoustu zkušeností, nejen ve filmovém oboru, ale později i v jiných uměleckých směrech. Hlavně jsem objevila místo, kam se každý rok neskutečně ráda vracím a cítím se zde jako doma, obklopována lidmi se stejnými zájmy, kteří mě podporují dělat to, co mě baví. Teď už se nebojím dělat věci sama, protože jsem zjistila, že to není tak děsivé, jak se zdá.

Anežka Brožová, 9. B

Poprvé sama do školy

Když jsem se nad tímto tématem zamyslela, uvědomila jsem si, že člověk dělá všechno jednou poprvé sám. Jako první se mi ale vybavila cesta do školy.

Na první stupeň základní školy jsem chodila k nám na vesnici. Je to malá budova s dvoutřídkami, nacházející se asi kilometr od našeho domu. Jednou večer mi ale maminka řekla: „Už jsi velká holka, zítra bys mohla jít už do školy sama.“ S radostí jsem souhlasila.

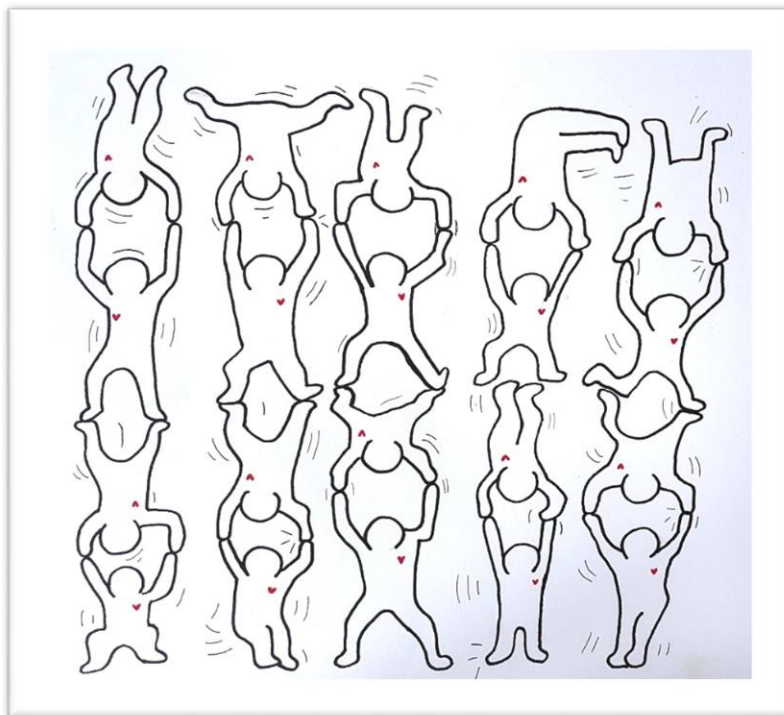
Druhý den ráno jsem se rychlostí světla oblékla, vzala si aktovku a s úsměvem na tváři jsem vyběhla z domu. Vyšla jsem se na cestu, kterou jsem už dobře znala, protože v budově, kde se nacházela škola, byla také mateřská škola, do které jsem chodívala. To je ale zase jiné vyprávění. Vraťme se tedy, kde jsem skončila.

Kousek od našeho domu se nachází hlavní silnice a já ji musela přejít, abych se dostala dál. Maminka mi vždycky říkala, abych se pořádně rozhlédla, jestli nejede auto. Žádné jsem neviděla ani neslyšela, a tak se úspěšně dostávám přes silnici. Vešla jsem do ulice, kde bydlí babička, zamávala jsem jí, ona nazpátek a pokračovala jsem dál.

Dostala jsem se do ulice, kde se nachází škola. V ten moment mi začaly sluneční paprsky svítit do obličeje, jako by říkaly dobré ráno. Já si jen po zbytek cesty užívala krásný výhled na Labe s ještě hezčím východem slunce.

I když jsem se ze začátku byla šťastná, že jdu sama do školy, musím se přiznat, že jsem se i trošku bála. Nakonec se ale ukázala, že není čeho.

Simona Klementová, 9. C

Sofie Janů, 6. A

12. ROZHOVORY S VYUČUJÍCÍMI

SEZNAMTE SE PAN ŘEDITEL JAROSLAV KRÁL

1. Jak dlouho jste ředitelem?

24 let

2. Váš oblíbený fotbalový tým?

SK Slavia Praha

3. Vaše oblíbené jídlo?

Svíčková

4. Vaše oblíbené pivo?

Budvar

5. Máte nějaké zvíře?

Psa

6. Jaké auto řídíte?

Hyundai Tucson a Ford Fusion

7. Vaše moudro dne?

Chovej se k lidem slušně, když jdeš nahoru. Oni se k tobě budou chovat slušně, až půjdeš dolů

8. Vaše oblíbená hudební skupina?

The Beatles

Adam Linka, 8. C

Seznamte se s paní učitelkou Součkovou

1. Kolik máte dětí ve sklepech?
 - Jelikož nemám sklep, tak žádné. 😊
2. Máte sussy dogu? (SPECIAL OTÁZKA OD JONÁŠE)
 - Bohužel nemám. 😞
3. Kolik vám je let?
 - Je mi 26 let.
4. Jaká je Vaše nejoblíbenější třída?
 - Nemám nejoblíbenější třídu, protože se v každé třídě najde někdo, kdo tu hodinu umí znepříjemnit. Mám spíš třídy, kam se na hodinu těším a těmi jsou: 6. A, 6. C, 6. D, 7. D, 8. A, 8. B, 8. C, 9. A, 9. D ♥
5. Jaký je Váš koníček?
 - Mezi mé koníčky patří plavání, kreslení, sledování filmů a TV pořadů (Marvel, Netflix), čtení a cestování.
6. Do jaké země se chcete podívat?
 - Ráda bych se jednou podívala do Jižní Koreje a Japonska.
7. Kde jste všude byla?
 - Navštívila jsem již Itálii, Chorvatsko, Anglii, Turecko, Polsko a Německo.
8. Máte velkou zahradu?
 - Bohužel nemám žádnou zahradu, protože žiji v paneláku. 😞
9. Jak dlouho už učíte?
 - Učím už třetím rokem. 📖
10. Kdybyste chtěla letět do Severní Koreje?
 - Nevím, zda bych chtěla někdy letět do Severní Koreje (Korejská lidově demokratická republika), spíše ne. A pokud by k tomu někdy došlo, tak jedině kvůli studijním účelům.

Martin Sazeček a Václav Šubrt, 6. A

Základní škola v Roudnici n. L., Jungmannova 660

Almanach uspořádali:

Dana Jirásková
Lenka Krtičková
Olga Matějková
Marie Nováková
Alena Uhrová
Milan Vocásek

Výtvarné práce vybrala:

Petra Vágnerová

Technická pomoc
a zařazení prací z informatiky:

Nikola Drobná

